

CLAIRE SIMON

ALAIN GUIRAUDIE

Όταν βραβεύεται μια ελληνική εταιρεία,
βραβεύεται ολόκληρη η Ελλάδα.

Aegean.
Καλύτερη Περιφερειακή Αεροπορική Εταιρεία της Ευρώπης
για τρίτη συνεχόμενη χρονιά.

Best Regional Airline
Europe 2009

Best Regional Airline
Europe 2011

Best Regional Airline
Europe 2012

Best Regional Airline
Europe 2013

A STAR ALLIANCE MEMBER

 AEGEAN

ΞΥΛΟ Α ΛΑ ΓΑΛΛΙΚΑ

Ο Αστερίξ επιστρέφει, με νέα περιπέτεια, που ξεδιπλώνεται στη Σκωτία. Ο Ντιντιέ Κονράντ και ο Ζαν-Υβ Φερί ξαναπιάνουν το νήμα εκεί όπου το είχε αφήσει ο Γκοσινί (και το είχε χάσει ο Ουντερζό).

© Albert - Rebe

Η εφημερίδα του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης

Ειδική έκδοση για το 54ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης
No 275 [6/11/2013]

Διευθυντής σύνταξης: Ηλία Κανέλλη
Αρχισυντάκτρια: Δήμητρα Νικολοπούλου
Συντονισμός ύλης: Γκέλυ Μαδεμλή
Σύνταξη: Ελένη Ανδρουτσπούλου, Δημήτρης Κερκινός, Αλεξάνδρα Κόλια, Γιώργος Κρασσάκοπουλος, Χριστίνα Λιάτα, Αγγελική Πέτρου, Τζωρτίνα Σερπιέρη, Θάνος Σταυρόπουλος, Έλενα Χρηστοπούλου

Υπεύθυνη αγγλικών σελίδων: Λίλυ Παπαγιάννη
Φωτογράφος: Βασίλης Βερβερίδης (MOTIONTEAM)

Εξώφυλλο: Μαρία Παπαδάκη
Εκτύπωση: ΤΥΡΟ-ΜΟΥΓΟΣ | COMMUNICATION IN PRINT

Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης
Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο: Δημήτρης Εϊπίδης

Ο διευθυντής σύνταξης, η αρχισυντάκτρια και οι συντάκτες της εφημερίδας του Φεστιβάλ εργάζονται χωρίς αμοιβή.

EDITORIAL

του Ηλία Κανέλλη

Η πύλη της Δύσης

Επί δεκαετίες, η πύλη εισόδου της Ελλάδας στην Ευρώπη ήταν η Γαλλία. Όχι μόνο στα έκτακτα, στα ζόρικα και στα πολιτικώς αναγκαία. Όχι μόνο δηλαδή στα μεταπολεμικά χρόνια, παραδείγματος χάριν, όταν ο Οκτάβιος Μερλιέ, διευθυντής του Γαλλικού Ινστιτούτου, ναύλωσε το πλοίο Ματαρόρα για να απομακρύνει από την Ελλάδα, η οποία είχε αρχίσει να σπαράσσεται στη δίνη του εμφυλίου, διακόσιους νέους επιστήμονες και καλλιτέχνες που θεωρούσε ότι δεν τους άξιζε ο πόλεμος αλλά η δημιουργία και η ελπίδα. Ούτε στα χρόνια της χούντας, όταν το Παρίσι ήταν το κέντρο της ελληνικής αντίστασης στη δικτατορία. Ούτε, πολύ περισσότερο, τα μεταδικτατορικά χρόνια, όταν οι Γάλλοι, και ιδίως ο Βαλερί Ζισκάρ ντ'Εστέν, συνέδραμαν την ελληνική προσπάθεια να μπει η χώρα στην τότε ΕΟΚ, οριστικοποιώντας την πρόσδεσή της στον δυτικό κόσμο...

Για πολλές δεκαετίες, η ευρωπαϊκή κουλτούρα της Ελλάδας ήταν γαλλική. Η δεύτερη γλώσσα, οι καλοί τρόποι, η γαστριμαργία, η πολυτέλεια, η μόδα, η χειραφέτηση, ο φεμινισμός, οι συγγραφείς, οι κινηματογραφιστές, τα κόμικς... Από πού να το πιάσεις; Ένας μόνο τρόπος υπάρχει, ο υποκειμενικός. Μερικά πράγματα που καθόρισαν εσένα κι ίσως μερικά από τα ίδια καθόρισαν κι άλλους. Ν' αρχίσουμε από τους συγγραφείς; Από τον Μπαλζάκ, τον Σταντάλ, τον Προυστ; Ο τελευταίος ευτύχησε να μεταφραστεί το μεγαλύτερο μέρος του *Αναζητώντας τον χαμένο χρόνο* από τον Παύλο Ζάννα, τον άνθρωπο ο οποίος μεταξύ άλλων έστησε το Φεστιβάλ που μας φιλοξενεί. Ο Ζάννας έδωσε πολλές μάχες, μια από τις οποίες η προσπάθεια για την πρώτη διεθνοποίηση του Φεστιβάλ – χάρη στην προσπάθεια εκείνη το ελληνικό κοινό απέκτησε πρωτογενή πρόσβαση σε ό,τι συντελούνταν τη δεκαετία του 1960 στον γαλλικό κινηματογράφο, γνώρισε μετά τον Σαμπρόλ και τον Λουί Μαλ το νέο κύμα, τον Γκοντάρ, τον Ρενέ, τον Τριφό... Ο ελληνικός κινηματογράφος τα χρόνια της

μεταπολίτευσης περνούσε από τις γαλλικές σχολές, από τις Κάννες και από τα *Cahiers du Cinema*. Μέσω της γαλλικής κινηματογραφικής διανοήσης ανακαλύψαμε ακόμα και την Αμερική – τον Χίτσκοκ, το γουέστερν, τον Ουέλς... Και μαζί με το σινεμά, ήταν τα κινήματα. Ο στρουκτουραλισμός, ο υπαρξισμός (τον λατρέψαμε στον Σαρτρ, γι' αυτό ανακαλύπτουμε σήμερα με καθυστέρηση τον Καμύ), ο φεμινισμός και η χειραφέτηση που εξέφρασε η Σιμόν ντε Μμποβουάρ προετοίμασαν τον γαλλικό Μάη του '68 – που μπορεί, ως κίνημα, να είχε άδοξη κατάληξη, αλλά συνέβαλε ουσιαστικά στην κουλτούρα της χειραφέτησης και των δικαιωμάτων που κυριάρχησε μετά τα μέσα της δεκαετίας του 1970 σε ολόκληρο τον δυτικό κόσμο. Στον γαλλικό Μάη οφείλεται και ένα υποδόριο, σαρδόνιο, αυτοσαρκαστικό χιούμορ, εξίσου αυτοσαρκαστικό για την πολιτική και για τους τρομερούς εγωισμούς που ήταν συνώνυμοι της ειδωλολατρίας στους χώρους της καλλιτεχνικής πρωτοπορίας. Πιο χαρακτηριστικός εκφραστής αυτής της σχολής ήταν ο Ράιζερ. Το χιούμορ του άνθησε πάνω στις παλιές παραδόσεις του γαλλικού κόμικς, που φιλοξενήθηκε στο ιστορικό περιοδικό *Pilote* και, χάρη κυρίως στον δαιμόνιο Γκοσινί, χάρισε στο παγκόσμιο κοινό αθάνατες ιστορίες, με τον καουμπόι Λούκι Λουκ, τον Μικρό Νικόλα ή τον Γαλάτη Αστερίξ και τους φίλους του. Ο τελευταίος αυτός μόλις επανέκαμψε με νέα περιπέτεια, στην οποία ο Ντιντιέ Κονράντ και ο Ζαν-Υβ Φερί μοιάζουν να ξαναπιάνουν το νήμα εκεί όπου το άφησε ο Γκοσινί όταν πέθανε. Για να επιβεβαιωθεί ότι τίποτα δεν πεθαίνει, όταν υπάρχουν γερές βάσεις και αίτημα. Βάσεις και αίτημα σαν αυτό που θέτει ο σύγχρονος γαλλικός κινηματογράφος, ο καλλιτεχνικός μοντερνισμός του οποίου διεκδικεί και τη δική μας φεστιβαλική προσοχή. Περιττό, έχουμε τεντωμένα τ'αυτιά μας.

@filmfestivalgr
ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ ΜΑΣ
ΣΤΟ TWITTER

ΑΛΕΝ ΓΚΙΡΟΝΤΙ

ΠΕΡΑΝ ΤΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

Από την Έλενα Χρηστοπούλου

Η εμφάνισή του έγινε στις αρχές του 1990, όταν όλοι πίστευαν ότι δεν είχε μείνει τίποτα για να κατακτήσει πλέον το σινεμά. Στην αιχμή του δόρατος της πρωτοπορίας, ο Αλέν Γκιροντί είχε μόνο μία επιλογή: να ανακαλύψει τις τεχνικές και τις αισθητικές της δουλειάς απ' την αρχή. Παρακάτω, διαβάστε πώς συστήνουν στο κοινό τον Γάλλο σκηνοθέτη Έλληνες κριτικοί και αναλυτές του οπτικοακουστικού, και τι λέει ο ίδιος για τον εαυτό του.

Υπάρχουν μερικές ταινίες για τις οποίες διαβάζεις κείμενα, γνώμες, κριτικές, και πάνω-κάτω καταλαβαίνεις περί τίνος πρόκειται – είτε συμφωνήσεις είτε διαφωνήσεις με τις αναλύσεις, όταν τελικά δεις τα ίδια τα έργα. Υπάρχουν όμως κι εκείνες οι ταινίες, το εύρος, την πραγματική ουσία και την καλλιτεχνική αξία των οποίων δύσκολα μπορείς να αντιληφθείς εκ των προτέρων. Έτσι είναι και το σινεμά του Αλέν Γκιροντί, του βασικού τιμώμενου του 54ου Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης. Το έργο του Γκιροντί, που βραβεύτηκε με το βραβείο σκηνοθεσίας του τμήματος «Ένα Κάποιο Βλέμμα» στο τελευταίο φεστιβάλ των Καννών για τον Άγνωστο της λίμνης, αψηφά ανελλιπώς τις όποιες ταμπέλες και κατηγοριοποιήσεις έχει δεχτεί πριν να έλθει κανείς σε επαφή μαζί του – και, κυρίως, αψηφά τις όποιες επιπόλαιες προσδοκίες. Γι' αυτό διαβάστε τις παρακάτω εισαγωγές στο έργο αυτό, με ανοιχτή τη φαντασία σας. Η δική του θα σας εκπλήξει.

«Ένας νεαρός καλλιτέχνης, με δημιουργική φαντασία, με αγάπη για την ποπ κουλτούρα, τη μουσική και το σινεμά, μεγαλώνει στην Αβερόν, σε μια αγροτική οικογένεια στη νοτιοδυτική άκρη της Γαλλίας. Μπορεί ο κόσμος του να μην είναι αυτό που θέλει, ή αυτό που χρειάζεται για ν' απλώσει τη σκέψη και το ταλέντο του. Γι' αυτό τον δημιουργεί, με δικούς του κανόνες, έτσι όπως τον θέλει. Και ζει μέσα σ' αυτόν. Το σύμπαν του Αλέν Γκιροντί, αμετακίνητο σε όλες του τις ταινίες, λειτουργεί με ξεχωριστές επιταγές. Όποιος τις γνωρίσει, τις αποδεχτεί και τις δοκιμάσει, θα ζήσει ως λίγο πιο ευτυχισμένος άνθρωπος.» *Λήδα Γαλανού*

«[...] Αυτά είναι τα χαρακτηριστικά που καθιστούν τον Γκιροντί πολιτικό σκηνοθέτη χωρίς εκείνος να

το επιδιώκει. Με τον ίδιο τρόπο που πολιτική κι επαναστατική ήταν η στάση του Ζαν-Λικ Γκοντάρ, όχι μόνο απέναντι στον κόσμο αλλά και στην ίδια τη γραμματική του σινεμά. Του Γκοντάρ που όχι τυχαία έχει εκφράσει το θαυμασμό του για το σινεμά του Γκιροντί. Η μεγάλη τους διαφορά έγκειται στο ότι ο Γκοντάρ είχε ένα πρόσφορο έδαφος μιας μυθικής εποχής αναζητήσεων και είδωλα για να αναμετρηθεί μαζί τους και να τα αποδομήσει. Ο Γκιροντί ξεκινάει από το μηδέν με την πρώτη του μικρού μήκους ταινία, το *Les Heros Son Immortels* το 1990. Στην αρχή μιας από τις πλέον άνυδρες καλλιτεχνικά δεκαετίες. Στο σημείο που φαινομενικά όλα έχουν κατακτηθεί αλλά ουσιαστικά τίποτα. Από τα γκέι δικαιώματα και τη σεξουαλική απελευθέρωση, μέχρι την εσωτερική συνειδητότητα. Με το σινεμά το ίδιο να έχει επαναπαυτεί, είτε στις επαναστατικές δάφνες του παρελθόντος του με καλλιτεχνικά cory paste κακέκτυπα είτε στις συμβάσεις της mainstream αφήγησης. Και με τον ίδιο τον σκηνοθέτη να προσπαθεί να δημιουργήσει τη δική του γραμματική έκφραση από την αρχή.» *Τάσος Θεοδωρόπουλος*

«Μια άλλη ενδιαφέρουσα πτυχή και προφανώς σημαντικό κομμάτι στον ανδρικό μικρόκοσμο του Γκιροντί είναι η κινηματογράφιση της φύσης. Προφανώς η ζωή στην επαρχία είναι πιο ανθρώπινη και λιγότερο απαιτητική απ' ό,τι στη μεγαλούπολη που μπορεί να σε τρελάνει (τι εύρημα αυτό των δύο αντρών που τρέχουν σαν τρελοί στα λιβάδια, στη *Λιακάδα για τους απατεώνες*), αλλά ο σκηνοθέτης την προσεγγίζει με μια αύρα μυσταγωγίας. Τόσο το σκηνοτικό του *Άγνωστο της λίμνης*, όσο και το επιβλητικό τοπίο της *Λιακάδας*, προσδίδουν σχεδόν απόκοσμο ύφος στις ιστορίες που διαδραματίζονται εντός τους. Κι αν, στην περίπτωση της *Λίμνης*, το τοπίο είναι αναπόσπαστο κομμάτι της διανθισμένης από

ψήγματα νουάρ και αστυνομικού μυστηρίου ίντριγκας, στη *Λιακάδα* η φύση απλώς βρίσκεται εκεί για να υποδεχτεί και να ζυγίσει καλά τους απρόσκλητους επισκέπτες της. Είναι χαρακτηριστική η σκηνή της πρώτης επαφής μεταξύ της Ναταλί που ψάχνει να βρει βοσκούς και του ντόπιου, ο οποίος αρνείται να απαντήσει στις ερωτήσεις της αν δεν του πει πρώτα την πιο απλή κουβέντα: μια καλημέρα! Τόσο απλό, τόσο ουσιαστικό.» *Κωνσταντίνος Καϊμάκης*

«Η φινέτσα είναι το σήμα κατατεθέν αυτής της αφαιρετικής αλληγορίας, που δύσκολα πιστεύει κανείς τις συνθήκες υπό τις οποίες πραγματοποιήθηκε: «Είχαμε πέντε μέρες γύρισμα με εντελώς λούου μπάτζετ όρους, αλλά τελικά καταφέραμε να κάνουμε κάτι που μοιάζει πολύ περισσότερο με μεγάλο μήκους ταινία παρά με μικρού», λέει ο Γκιροντί για το 55λεπτο έργο τέχνης, που παρότι κατέληξε στη no man's land του μεσαίου μήκους φορμά, κατάφερε να βρει τον δρόμο του προς τις (γαλλικές τουλάχιστον) αίθουσες.» *Φαίδρα Βόκαλη* για τη *Λιακάδα για τους απατεώνες* (2000)

«Έχω μάθει να δουλεύω μόνος μου», λέει ο Ζακ – αντιπροσωπεύοντας τον ελαστικό εργάτη στην εποχή του μεταφορντισμού–, κοιτώντας δυο συναδέλφους του που τον παρακολουθούν ατάραχοι να προσπαθεί να κουμαντάρει ένα τεράστιο εξάρτημα μηχανής. Μόνος απέναντι στο θηρίο, επηρμένο αγρίμι που δεν πιστεύει παρά μόνον στον εαυτό του. Είναι όμως η τελευταία σεκάνς της μελαγχολικής εξόδου από το εργοστάσιο του Ζακ και του Λουί και θα καταγράψει με δεξιοτεχνική λιτότητα τις ανασφάλειες που φέρνει το γήρας, την πικρία της ερωτικής απόρριψης, το άλγος της μοναξιάς, την αξία της ανθρώπινης επαφής και την ελπίδα που ξημερώνει στο αύριο. Η γλυκόπικρη αισιοδοξία και ο

*Τα αποσπάσματα με τις γνώμες για τον Γάλλο σκηνοθέτη προέρχονται από το βιβλίο, *Αλέν Γκιροντί*, που με επιμέλεια της Έλενας Χρηστοπούλου, κυκλοφορεί στο πλαίσιο του 54ου Φεστιβάλ Κινηματογράφου.

**Ο ΓΚΙΡΟΝΤΙ
ΕΠΙΣΤΡΕΦΕΙ ΣΤΗ
ΡΗΣΗ ΤΟΥ ΦΛΩΜΠΕΡ,
ΕΞΗΓΩΝΤΑΣ
ΠΩΣ ΚΑΝΕΙ
«ΤΗΝ ΤΕΧΝΗ
ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΟΜΟΡΦΗ
ΚΑΙ ΤΙΜΙΑ ΜΟΝΟ
ΟΤΑΝ ΜΙΜΕΙΤΑΙ
ΤΗ ΦΥΣΗ»**

**ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ ΤΟΥ ΑΛΕΝ
ΓΚΙΡΟΝΤΙ, ΑΜΕΤΑΚΙ-
ΝΗΤΟ ΣΕ ΟΛΕΣ ΤΟΥ ΤΙΣ
ΤΑΙΝΙΕΣ, ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΜΕ
ΞΕΧΩΡΙΣΤΕΣ ΕΠΙΤΑΓΕΣ.
ΟΠΟΙΟΣ ΤΙΣ ΓΝΩΡΙΣΕΙ,
ΤΙΣ ΑΠΟΔΕΧΤΕΙ ΚΑΙ ΤΙΣ
ΔΟΚΙΜΑΣΕΙ, ΘΑ ΖΗΣΕΙ
ΩΣ ΛΙΓΟ ΠΙΟ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕ-
ΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ**

βαθύς ανθρωπισμός του Αλέν Γκιροντί που δεν μπορεί παρά να σε συγκινήσει.» Γιάγκος Αντίοχος για *Αυτό το παλιό όνειρο που σαλεύει* (2001)

«Ένα ανεπανάληπτο κινηματογραφικό παραλήρημα, ένα sui generis κολάζ ειδών, στυλ και αφήγησης. Το ευφορικό παραμύθι για την ενηλικίωση και τον συμβιβασμό με την ιδέα του θανάτου θα αρνηθεί από την πρώτη στιγμή τον ρεαλισμό, συνθέτοντας έναν κλειστό υπερβατικό κόσμο μέσα στον οποίο όλα είναι εφικτά». Γιάγκος Αντίοχος για το *Καμία ανάπαυση για τους γενναίους* (2003)

«Στο πλαίσιο μιας αυθαίρετης σύμβασης, το όνομα μιας ιστορικής φιγούρας ταυτίζεται μ' αυτό ενός ηδύποτου: οι πολεμιστές της Ομπιτανίας παραγγέλνουν "Ροβεσπιέρους", σφηνάκια επαναστατικού οινοπνεύματος, χάρη στα οποία ένας ηγέτης των Ιακωβίνων πίνεται στο ποτήρι. [...] Ένα νέο νόμισμα ρυθμίζει τη λειτουργία της μικρής κοινωνίας – το κρομπάν, που έχει απροσδιόριστη λογιστική ανταλλακτική αξία (αλλά, πάλι, δεν είναι το ίδιο το χρήμα μια επινόηση, ένας ασφυκτικός μηχανισμός ελέγχου;). Κάποιες "αυθαιρεσίες", μοιάζει να λέει ο σκηνοθέτης, όχι μόνο γίνονται πανεύκολα αποδεκτές, αλλά επικροτούνται. Κατ' επέκταση, κάποιες μυθολογίες μπαίνουν σε σχολικά εγχειρίδια, κάποιες άλλες δαιμονοποιούνται. Στις δυτικές κοινωνίες της ύστερης νεωτερικότητας, που κατατρώχονται από μια ψευδή αγωνία τού "να λες τα πράγματα με το όνομά τους", η εμμονή με μια ψευδεπίγραφη ειλικρίνεια είναι η απόλυτη μυθολογία – που συνήθως καταλήγει στην καταστολή των πιο μύχιων ενστίκτων». Γκέλυ Μαδεμλή για το *Ήρθε ο καιρός* (2005)

«Ο Γκιροντί επιστρέφει στη ρήση του Φλωμπέρ, εξηγώντας πως κάνει "την τέχνη που είναι όμορφη και τίμια μόνο όταν μιμείται τη φύση". Οι ήρωές του επιστρέφουν στη φύση για να γλιτώσουν από την κοινωνία. Η κοινωνία όμως, τους ακολουθεί και εκεί, μέσα στο βασίλειο των όντων, επιβάλλοντας τη δική της ταξινόμηση των ειδών. Εκεί όπου δεν επιτρέπεται να μην ανήκεις κάπου. Εκεί όπου δεν μπορείς να ανήκεις κάπου.» Γκέλυ Μαδεμλή για τον *Βασιλιά της φυγής* (2009)

«Κινηματογραφώντας τις ερωτικές σκηνές με τη μεγαλύτερη ειλικρίνεια που έχουμε δει τα τελευταία χρόνια, ο Γκιροντί αδιαφορεί επιδεικτικά για το φλερτ του με το πορνό, αποτυπώνοντας τη σαρκική απόλαυση, τη λαγνεία και την ηδονή στις διαστάσεις που απαιτεί η μεγάλη οθόνη. Αυτό που παρακολουθούμε είναι ένα *amour fou* και ο *Άγνωστος της λίμνης* εξισώνει τον έρωτα με το θάνατο, αποτινάζοντας την ταμπέλα του queer σινεμά, για να γίνει μια πραγματεία πάνω στην ερωτική επιθυμία.» Φαίδρα Βόκαλη για τον *Άγνωστο της λίμνης* (2012)

«Ήθελα να επιστρέψω στον πραγματικό κόσμο. Η αλήθεια είναι πως έγραψα την ταινία αφότου είχα τελειώσει ένα πολύ φιλόδοξο σενάριο για μια ταινία με ελεύθερους σκοπευτές στην πόλη. Ήταν μια ταινία επιστημονικής φαντασίας με πρωταγωνιστή έναν αστυνομικό, ο οποίος ερωτεύεται ένα κορίτσι που δεν τον αγαπά. Η συγγραφή αυτού του σεναρίου ήταν μια αποτυχία. Δεν μπορούσα να φτάσω στο τέλος της ιστορίας. Οπότε ήθελα να επιστρέψω σε έναν πιο οικείο κόσμο, έναν πραγματικό κόσμο με ντοκιμαντερίστικη πραγματικότητα. Για παράδειγμα, ο *Βασιλιάς της φυγής* λάμβανε χώρα σε ένα φανταστικό σύμπαν. Τώρα ήθελα να γυρίσω στην πραγματικότητα. Ήταν σημαντικό, από πολιτικής πλευράς επίσης, να επιστρέψω εδώ.» Αλέν Γκιροντί για τον *Άγνωστο της λίμνης* (2012)

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΗΣ ΦΥΓΗΣ

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΤΗΣ ΛΙΜΝΗΣ

ΛΙΑΚΑΔΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΠΑΤΕΩΝΕΣ

ΑΥΤΟ ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΟΝΕΙΡΟ ΠΟΥ ΣΑΛΕΥΕΙ

ΉΡΘΕ Ο ΚΑΙΡΟΣ

ΚΛΕΡ ΣΙΜΟΝ

Συνοψίζοντας με τον καλύτερο δυνατό τρόπο όλη τη συζήτηση για το αν τελικά υπάρχει «γυναικείο βλέμμα» στα πράγματα, το έργο μιας Γαλλίδας σκηνοθέτριας που ενηλικιώθηκε κινηματογραφικά ασχολούμενη με όλα τα στάδια της παραγωγής μιας ταινίας, παρουσιάζεται για πρώτη φορά στην Ελλάδα. Ποια είστε τέλος πάντων, κυρία μου;

Συνέντευξη στην Αλεξάνδρα Κόλια

Η κινηματογραφική σας καριέρα είναι μοιρασμένη ανάμεσα στα ντοκιμαντέρ και τις ταινίες με υπόθεση. Ποιο είδος θεωρείτε αντιπροσωπευτικότερο των αναζητήσεών σας και πώς συνυπάρχουν στο έργο σας;

Αν γνώριζα τι μου αρέσει περισσότερο, δεν θα ταλαντευόμουν (όπως κάνω) ανάμεσα σε αυτές τις δύο εκφραστικές πτυχές του κινηματογράφου. Στην ουσία, πάντοτε αναζητώ μια ιστορία όμορφη και αληθινή, για κάποια πλευρά της ζωής την οποία θα χρειαστεί να ανακαλύψω μέσω της ταινίας. Στο ντοκιμαντέρ πάντα αναζητάς την ιστορία των ανθρώπων που κινηματογραφείς, στις ταινίες με υπόθεση έχεις ήδη στα χέρια σου την ιστορία και προσπαθείς να την κάνεις αληθινή σε δεύτερο χρόνο, ακόμη κι αν πρόκειται για προϊόν φαντασίας. Πολύ συχνά, μάλιστα, συνειδητοποιείς ότι μόνο μετά την ολοκλήρωση της ταινίας έχεις καταλάβει τι πραγματεύεται η ιστορία που έγραψες.

Μοντέζ, σεναριογράφος, ηθοποιός, διευθύντρια φωτογραφίας, σκηνοθέτρια. Έχετε κάνει τα πάντα. Τι σας έμαθε το πέρασμα από τόσες ειδικότητες;

Ξεκίνησα ως μοντέζ – για μένα το μοντάζ ήταν το προσωπικό μου σχολείο στο σινεμά. Έχω μοντάρει επίσης ορισμένες από τις ταινίες μου, αλλά πλέον εκτιμώ πολύ αν έχω κάποιον ή κάποια στο μοντάζ, που θα μπορώ εμπιστευόμην να αρχίζει τη δουλειά χωρίς εμένα, έτσι ώστε να μπορώ να δω κάπως από μακριά πώς είναι η ταινία στο σύνολό της. Ηθοποιός έπαιξα μια και μοναδική φορά, και το απόλαυσα, είναι υπέροχη εμπειρία για ένα σκηνοθέτη. Οι ηθοποιοί, ξέρετε, είναι αυτοί που κολυμπούν μες στην πισίνα όταν όλοι οι υπόλοιποι κάθονται απ' έξω προσεκτικά για να μη βραχούν. Γι' αυτό και κάνω το καδράρισμα: γιατί μου επιτρέπει να συνδέομαι με τους ηθοποιούς την ώρα του γυρίσματος. Μέχρι στιγμής, πάντως, δεν έχω καταφέρει να κινηματογραφήσω διαλόγους που δεν έχω γράψει, εκτός από τα λόγια που πηγάζουν από την ίδια την πραγματικότητα, σ' ένα ντοκιμαντέρ. Συχνά αυτές οι φράσεις είναι πολύ δυνατές, επειδή πολύ απλά εμπεριέχουν την επιθυμία του ίδιου του προσώπου που είναι ο χαρακτήρας, κι όχι ενός ηθοποιού. Πάντως, μου αρέσει πολύ να γράφω, όπως επίσης μου αρέσει η λογοτεχνική πλευρά των πραγμάτων, η αλήθεια της οποίας ανιχνεύεται μόνο σε αντιστοιχία με την πραγματική ζωή.

Στις ταινίες σας επικεντρώνεστε πολύ στις γυναίκες. Πιστεύετε στην ιδιαιτερότητα των προσεγγίσεων μιας ξεχωριστής γυναικείας οπτικής;

Πιστεύω ότι η γυναικεία οπτική είναι μια διαφορετική οπτική! Εδώ και 4.000 χρόνια ακούγαμε ιστορίες ειπωμέ-

νες από άνδρες – ωραίες ιστορίες, ωστόσο. Πλην όμως... Μου αρέσει όταν βλέπω στον κινηματογράφο μια σκεπτόμενη γυναίκα, κι ελπίζω αυτό να συμβαίνει ολοένα και πιο συχνά!

Η έρευνα που κάνατε σε κέντρο οικογενειακής θεραπείας, για την ταινία *Τα γραφεία του Θεού*, σας βοήθησε να γνωρίσετε καλύτερα τον τόπο όπου ζείτε; Τι κερδίσατε γενικότερα από αυτή την εμπειρία;

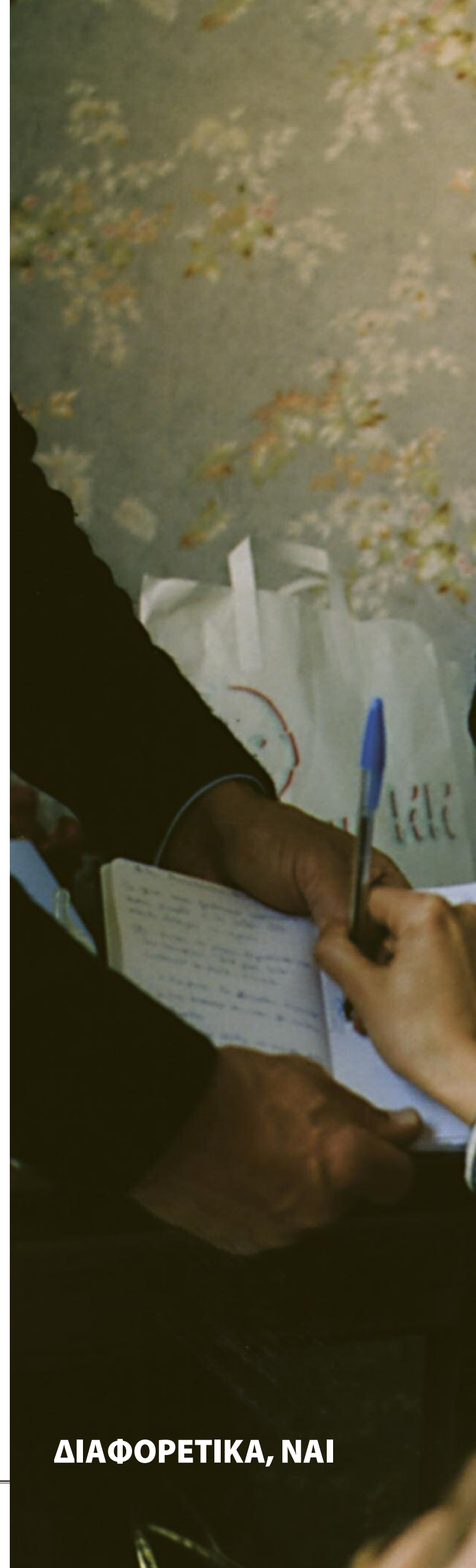
Έμαθα πολλά για τις γυναίκες και, επίσης, έμαθα ένα νέο πράγμα που υπάρχει στη ζωή μας: το δικαίωμα της επιλογής. Το να έχεις επιλογή, το να κάνεις μια επιλογή. Οι γυναίκες ανατράφηκαν με την πεποίθηση ότι πρέπει να αποδέχονται τις αποφάσεις της ζωής, όχι τις δικές τους, αλλά εδώ και 40 χρόνια, στη Γαλλία, έχουμε τη δυνατότητα να ελέγχουμε το σώμα μας και να αποφασίζουμε εμείς για εμάς, κάτι που δεν είναι κι εύκολο πράγμα. Ανακαλύπτοντας ότι οι γυναίκες έχουν παγιδευτεί σε περίπλοκα συναισθήματα, θέλησα να αποτυπώσω όλους αυτούς τους δισταγμούς...

Η τελευταία σας ταινία *Gare du Nord* είναι ένα καλειδοσκοπικό ζώον, πολιτισμών και ανθρώπων – σε ευρύτερη κλίμακα, θα μπορούσε να αποτελεί έναν καθρέφτη της σύγχρονης Ευρώπης. Ποιες είναι οι απόψεις σας για τη σημερινή Ευρώπη, από κοινωνικοπολιτική σκοπιά;

Στο *Gare du Nord* ένιωσα τη Γαλλία σαν μια ονειρεμένη χώρα. Όλοι ονειρεύονται να συμμετάσχουν σε μια χώρα που υπήρξε πλούσια και ισχυρή, αποικιακή και επαναστατική. Από αυτή την αφετηρία, ορισμένοι θα χτίσουν μια Νέα Γαλλία, ενώ άλλοι θα κλαίνε περασμένα μεγαλεία νοσταλγώντας το παρελθόν. Η Γαλλία ως γη της επαγγελίας για έναν Κονγκολέζο, για έναν Γάλλο γιο μετανάστη και για μια Γαλλίδα της επαρχίας δεν είναι η ίδια ακριβώς χώρα. Από την άλλη μεριά, τόσο ορισμένοι Γάλλοι όσο και κάποιοι μετανάστες αναλογίζονται πολύ, ιδιαιτέρως μέσα στο σταθμό, την παλιότερη γενιά και τους νεκρούς πια προγόνους τους. Σαν ο κίνδυνος να ήταν μια μόνιμη «επανεκκίνηση», που προσπαθεί να σβήσει τη μνήμη των απλών ανθρώπων, στο πλαίσιο μιας ευρύτερης ανατροπής που αφανίζει ζωές σαν χρησιμοποιημένα χαρτομάντιλα.

Παρατηρώντας τους ανθρώπους με το φακό σας, ποιο είναι κατά την άποψή σας το μεγαλύτερο «μυστικό» που σας έχουν αποκαλύψει;

Τους ίδιους κι εμένα. Τη σχέση μας, ή ίσως μονάχα εμένα. Ε, μάλλον όχι. Αυτό θα ήταν κάπως θλιβερό.

ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΑ, ΝΑΙ

ΑΦΙΕΡΩΜΑ

**ΟΙ ΗΘΟ-
ΠΟΙΟΙ
ΕΙΝΑΙ
ΑΥΤΟΙ
ΠΟΥ
ΚΟΛΥΜ-
ΠΟΥΝ
ΜΕΣ ΣΤΗΝ
ΠΙΣΙΝΑ
ΟΤΑΝ
ΟΛΟΙ ΟΙ
ΥΠΟΛΟΙ-
ΠΟΙ
ΚΑΘΟΝ-
ΤΑΙ ΑΠ'
ΕΞΩ ΠΡΟ-
ΣΕΚΤΙΚΑ
ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ
ΒΡΑΧΟΥΝ**

**Η ΖΩΗ
ΕΙΝΑΙ ΓΥΝΑΙΚΑ**

ΑΝΟΙΧΤΟΙ ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ #3

ΜΕΡΕΣ ΚΑΙ ΝΥΧΤΕΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΠΟΛΕΜΟΥ

«Αχ, ας ήταν η ζωή μας τόσο πλούσια και τόσο πολυδιάστατη, με ποικιλία, εντάσεις, περιπέτεια και αναζήτηση». Ένας κουρασμένος από τη ρουτίνα του καθημερινός άνθρωπος κάνει μια ευχή – που όμως έχει ήδη εκπληρωθεί στην οθόνη. Οι σινεφίλ ξέρουν.

2

3

4

5

1 Γιάνος Σας ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΤΕΤΡΑΔΙΟ

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

- Μια σπουδή για τη βία και την ηθική, μέσα από τη σκληρή ιστορία επιβίωσης και ενηλικίωσης δύο έφηβων αδελφών, με φόντο τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο.
- Ο σκηνοθέτης Γιάνος Σας (γνωστός από την ταινία *Βόιτσεκ* του 1994) άντλησε υλικό για την ταινία από το βραβευμένο μυθιστόρημα της Αγκότα Κριστόφ *Το μεγάλο τετράδιο*.
- Η ταινία, η οποία απέσπασε το βραβείο καλύτερης ταινίας (Κρυστάλλινη Σφαίρα) στο φετινό φεστιβάλ του Κάρλοβι Βάρι, είναι η επίσημη πρόταση της Ουγγαρίας για τα φετινά Όσκαρ, στην κατηγορία καλύτερης ξενόγλωσσης ταινίας.
- Τη διεύθυνση φωτογραφίας του φιλμ υπογράφει ο Κρίστιαν Μπέργκερ, σταθερός συνεργάτης του Μίκαελ Χάνεκε.
- «Το *Μεγάλο Τετράδιο* είναι μια ταινία για τον πόλεμο χωρίς πόλεμο, μια ιστορία για δύο αθώα αλλά σκληρά παιδιά που αντιστέκονται σε κάθε είδος ηθικής. Δύο σώματα, ένα μυαλό. Δύο σώματα, ένα θέλω. Μιλούν με τον ίδιο τρόπο και ο ένας τελειώνει τη φράση του άλλου, πάντα στο ίδιο μήκος κύματος. Το ένα αγόρι σκέφτεται κάτι και το άλλο το κάνει πράξη. Όταν σκοτώνουν, πρόκειται για μια πράξη δικαιοσύνης. Δύο σώματα και μία ψυχή.» Γιάνος Σας

2 Κλάουντιο Τζοβανέζι Ο ΑΛΙ ΜΕ ΤΑ ΓΑΛΑΖΙΑ ΜΑΤΙΑ

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

- Άραβας ή Ιταλός; Διχασμένος ανάμεσα σε δύο ταυτότητες, ο έφηβος Ναντέρ, μετανάστης δεύτερης γενιάς, το σκάει από το σπίτι και ανακαλύπτει τον εαυτό του από την αρχή, σ' αυτή τη βαθιά ανθρώπινη ιστορία.
- Ο τίτλος της ταινίας προέρχεται από το ποίημα «Προφητεία» που έγραψε το 1962 ο Πιερ Πάολο Παζολίνι, στο οποίο αναφέρεται ο *Αλί με τα γαλάζια μάτια*, ως προάγγελος της εισόδου στην Ευρώπη μεταναστών από την Αφρική.
- Η περιοχή της Όστια, όπου διαδραματίζεται η ταινία, είναι μια από τις πιο πολυπολιτισμικές γειτονίες της Ρώμης και τόπος κατοικίας πολλών μεταναστών (και μάλιστα, είναι η ευρύτερη περιοχή όπου δολοφονήθηκε ο Παζολίνι).
- Οι πρωταγωνιστές της ταινίας είναι ερασιτέχνες ηθοποιοί, οι οποίοι ουσιαστικά παίζουν τους εαυτούς τους. Το ίδιο ισχύει και για τους γονείς και την κοπέλα του Ναντέρ, οι οποίοι δέχτηκαν να συμμετάσχουν παίζοντας τους εαυτούς τους στην ταινία. Ειδικότερα, ο Ναντέρ είχε εμφανιστεί στο ντοκιμαντέρ *Fratelli d'Italia* που είχε σκηνοθετήσει ο δημιουργός το 2009.
- «Ό,τι υπερσχύει στην καθημερινή πάλη του Ναντέρ είναι ακριβώς αυτό που πηγάζει από την ίδια την εφηβεία του, με τις απόλυτες ηθικές αρχές της: τον έρωτα χωρίς σύνορα και την αδελφική φιλία.» Κλάουντιο Τζοβανέζι

3 Γιαν Χρέμπεκ ΜΗΝΑΣ ΤΟΥ ΜΕΛΙΤΟΣ

ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΜΥΣΤΗΡΙΑ

- Τι συμβαίνει όταν στη γαμήλια τελετή ενός φαινομενικά τέλει ζευγαριού εμφανίζεται ένας μυστηριώδης καλεσμένος του οποίου την ύπαρξη δεν θέλει κανείς να παραδεχτεί; Πόσο μπορεί να αλλάξει η σχέση του ζευγαριού μέσα σε δύο μόλις μέρες; Πώς αντηχούν στο σήμερα τα μυστικά του παρελθόντος; Να μερικά από τα ερωτήματα που θέτει αυτός ο *Μήνας του Μέλιτος*.
- Ο Γιαν Χρέμπεκ είναι ένας από τους πιο πετυχημένους και διάσημους σκηνοθέτες της Τσεχίας, που έχει υπο-

γράφει αγαπημένες και στην Ελλάδα ταινίες όπως *Μια ζεστή φωλιά* ή *Ιστορίες διχασμού και... εγκυμοσύνης*, που ήταν υποψήφια για Όσκαρ καλύτερης ξενόγλωσσης ταινίας.

- Ένα από τα θέματα που εξερευνά το φιλμ, είναι αν τα μυστικά και τα ψέματα του παρελθόντος είναι κάτι που οφείλεις να αποκαλύπτεις, και αν πρέπει κανείς να τιμωρείται γι' αυτά. «Νομίζω η ταινία μιλά για τον τρόπο που λειτουργεί η ανθρώπινη συνείδηση» λέει ο Χρέμπεκ. «Κι αυτό είναι που, νομίζω, κάνει το φιλμ συναρπαστικό. Το ότι η ιστορία του θα μπορούσε να συμβεί στον καθένα. Και πως αναφέρεται σ' ένα ασήμαντο, κατανοητό και σχεδόν αθώο κακό».

4 Ντενί Κοτέ Η ΒΙΚ + Η ΦΛΟ ΕΙΔΑΝ ΜΙΑ ΑΡΚΟΥΔΑ

Η ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ

- Μια γυναίκα που αποφυλακίζεται δοκιμάζει να ξαναφτιάξει τη ζωή της σε μια απομακρυσμένη καλύβα στο δάσος μαζί με την ερωμένη της από τη φυλακή, στην πιο κοντινή στην «παραδοσιακή» αφήγηση ταινία του Ντενί Κοτέ.
- Μιλώντας γι' αυτή τη στροφή στον κινηματογράφο του, ο Κοτέ λέει «πως η τέχνη του διαλόγου είναι κάτι που με εμπνέει όλο και περισσότερο καθώς περνά ο καιρός, και η πρόθεσή μου να κάνω μια ταινία βασισμένη σε μεγάλο μέρος στους διαλόγους ήταν μέσα μου από τα πρώτα βήματα της ανάπτυξης του σεναρίου. Έχω πάψει πια να προσπαθώ να επανεφευρίσκω τον εαυτό μου από την αρχή σε κάθε ταινία μου. Έτσι κι αλλιώς, με τον ένα ή με τον άλλο τρόπο, κάνουμε πάντα την ίδια ταινία».
- Η Πιερρέτ Ρομπιτέιγ, που υποδύεται τη Βικ, είναι μια από τις πιο διάσημες κωμικούς ηθοποιούς του Κεμπέκ, μόνο που εδώ παίζει έναν ρόλο εντελώς διαφορετικό απ' αυτούς που έχει συνηθίσει. «Προσπαθώ, όσο μπορώ, να αποφεύγω να κάνω προφανείς επιλογές σε ό,τι αφορά το σινεμά μου» λέει ο Κοτέ. «Και μερικές φορές, το να πηγαίνεις ενάντια σ' αυτό που μοιάζει λογικό αποδεικνύεται ένα πολύτιμο και δημιουργικό εργαλείο.»

5 Γιοάνα Κοκ-Κράουτσε, Κρίστοφ Κράουτσε ΠΑΠΟΥΣΑ

ΤΣΙΓΓΑΝΙΚΗ ΨΥΧΗ

- Η πραγματική ιστορία της Παπούσα, της πρώτης Τσιγγάνας που κατέγραψε και εξέδωσε τα ποιήματά της, αντιτασσόμενη με αυτό τον τρόπο στην παραδοσιακή εικόνα της γυναίκας στην κοινότητα των Ρομά, αποδίδεται σε μια αισθητικά άρτια, υποβλητική ταινία.
- Γεννημένη σε μια άμαξα, αυτοδίδακτη συγγραφέας, η Παπούζα είναι διάσημη στην Πολωνία κι έχει δει το έργο της να μεταφράζεται σε δεκάδες γλώσσες ανά τον κόσμο.
- Οι δύο σκηνοθέτες χρειάστηκαν πέντε χρόνια δουλειάς για να πραγματοποιήσουν την ταινία. Αναφέρουν πως ένα από τα μεγαλύτερα προβλήματα που αντιμετώπισαν ήταν η αναπαράσταση του αυθεντικού τρόπου ζωής των Ρομά, που έχει πλέον εξαφανιστεί από το τοπίο της σημερινής Ευρώπης – κάτι που έγινε ακόμη πιο δύσκολο λόγω της απουσίας ικανοποιητικών αρχείων ή ντοκουμέντων για τη ζωή και τις παραδόσεις των Τσιγγάνων στην Πολωνία.
- «Δεν πρόκειται για τυπική βιογραφία. Είναι μια κοινωνικοπολιτική ταινία με εθνογραφικές φιλοδοξίες. Είναι μια ταινία για το κουράγιο να δημιουργείς, για το να βρίσκεσαι ολομόναχος στην κρυφή της δόξας σου, δίχως αγάπη και αφοσίωση. Αλλά, την ίδια στιγμή, είναι μια ταινία για την ομορφιά και την ευτυχία.» Γιοάνα Κοκ-Κράουτσε, Κρίστοφ Κράουτσε

ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΠΟΛΙΟΡΚΗΜΕΝΟΣ

Γιατί ένας σκηνοθέτης μπορεί να χρησιμοποιεί τη μεταφορά και την αλληγορία; Μπορεί ένας καλλιτέχνης να σκέφτεται σοβαρά να μη σκηνοθετήσει ένα έργο, επειδή τρέμει τις επιπτώσεις από την απήχησή του; Υπάρχει ακόμα στη γη λογοκρισία; Ένας σκηνοθέτης από το Ιράν σε ασκήσεις ελευθερίας.

Συνέντευξη στον Θάνο Σταυρόπουλο

ΤΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΔΕΝ ΚΑΙΓΟΝΤΑΙ

Μοχάμαντ Ρασούλοφ

Ο Κασρά είναι ένας Ιρανός συγγραφέας που καταφέρνει να καταγράψει τα απομνημονεύματά του, παρότι βρίσκεται υπό στενή παρακολούθηση από την υπηρεσία ασφαλείας. Οι ιστορίες του αναφέρονται στον καιρό που πέρασε στη φυλακή ως πολιτικός κρατούμενος, όπως και με διαφορετικά γεγονότα της ζωής του ως διανοούμενου στο Ιράν. Έχει προετοιμάσει το έδαφος για να εκδώσει αυτά τα γραπτά κι ετοιμάζεται να φύγει από τη χώρα. Όμως κάποιοι στο μηχανισμό της υπηρεσίας ασφαλείας καταφέρνουν να ξεσκεπάσουν τα σχέδια του Κασρά. Θα κάνουν τα πάντα για να καταστρέψουν τα χειρόγραφα του.

Την παραπάνω ιστορία αφηγείται, στη νέα ταινία του, ένας από τους σημαντικούς σκηνοθέτες του Ιράν, ο Μοχάμαντ Ρασούλοφ, ο οποίος δεν κάνει τέχνη από την ασφάλεια του γραφείου του – ή, έστω, με τις ανασφάλειες των καλλιτεχνών της Δύσης. Ο ίδιος αφηγείται ως εξής την περιπέτειά του:

«Ήξερα ότι το να κάνω αυτή την ταινία θα θύμωνε πολύ κάποιους στους πιο ακραίους κύκλους στο Ιράν», εξομολογείται. «Έπεισα λοιπόν τον εαυτό μου ότι κάποιες φορές κάποιος μπορεί να γράφει ένα σενάριο με μοναδικό σκοπό να μην το γυρίσει ποτέ. Έτσι ξεκίνησα. Αλλά κάπου στη μέση αποφάσισα ότι δεν υπήρχε περίπτωση να τα παρατήσω, να μην κάνω την ταινία που έγραφα. Έτσι, παρά το ρίσκο που θα έπαιρνα, αποφάσισα να προχωρήσω στα γυρίσματα.

Η ταινία, μεταξύ άλλων, αναφέρεται σε ένα πραγματικό γεγονός του 1995, την απόπειρα εξόντωσης δημοσιογράφων και συγγραφέων που επέβαιναν σε ένα λεωφορείο. Σηριχτήκατε σε εκείνο το συμβάν;

Αυτό που πρέπει να γνωρίζει το κοινό είναι ότι η ταινία δεν έχει την πρόθεση να επανασυνθέσει τα πραγματικά γεγονότα που οδήγησαν σε αυτό το επεισόδιο. Συνεπώς, το να διαχωριστεί η μυθοπλασία από τα πραγματικά συμβάντα είναι μία δύσκολη διαδικασία. Ένας λόγος είναι ότι τα γεγονότα που με ενέπνευσαν στην ταινία δεν συνέβησαν όλα σε μια συγκεκριμένη χρονική περίοδο. Οπότε, η σχέση που τα συνδέει δεν έχει να κάνει με μια ευθύγραμμη χρονικά εξέλιξη. Η ιστορία με το λεωφορείο, βεβαίως, όπως τη διηγείται ένας από τους χαρακτήρες στην ταινία, είναι ολωσδιόλου πραγματική. Για να γράψω αυτό το μέρος, βασίστηκα στις μνήμες ενός από τους συγγραφείς που βρισκόταν μέσα στο λεωφορείο όταν συνέβησαν αυτά που συνέβησαν. Από την άλλη πλευρά, όμως, την ιστορία αφηγείται ένας χαρακτήρας ο οποίος ναι μεν στηρίζεται στον χαρακτήρα ενός υπαρκτού προσώπου, το πρόσωπο αυτό όμως δεν βρισκόταν ανάμεσα στους 21 συγγραφείς, ποιητές και δημοσιογράφους που ήσαν στο λεωφορείο. Έτσι, συνθέτοντας δύο πραγματικές ιστορίες που έλαβαν χώρα σε διαφορετικούς χρόνους, κατασκεύασα το αφηγηματικό πλαίσιο της ταινίας. Γενικά σε ό,τι αφορά τη χρονική δομή της αφήγησης, χρησιμοποίησα πολλά διαφορετικά πραγματικά γεγονότα διαχωρισμένα χρονολογικά, συνθέτοντας εκ νέου μια συμπαγή ιστορία. Η αφηγηματική δομή της ταινίας καθώς και ο

τρόπος με τον οποίο συνδύασα τα κεφάλαια μεταξύ τους επηρεάστηκαν σημαντικά από τις συνθήκες της παραγωγής, συνθήκες ιδιαίτερες και –όπως ήξερα απο πριν– αναπόφευκτες.

Σε σχέση με παλαιότερες δουλειές σας, αυτή τη φορά επιλέγετε να μιλήσετε με περισσότερη αμεσότητα και με καταγγελτική διάθεση. Γιατί πήρατε αυτή την απόφαση;

Νομίζω αναφέρεστε στις μεταφορικές αποχρώσεις των ταινιών μου οι οποίες φαίνεται ότι σε αυτή έχουν εξασθενήσει. Παλαιότερα, οι αφηγήσεις μου βασίζονταν ιδιαίτερα στη μεταφορά. Παρότι όλες οι παλαιότερες ταινίες μου αναφέρονταν στις καθημερινές συνθήκες στο Ιράν, δεν αναφέρονταν άμεσα στα προβλήματα. Η μεταφορά είχε, προφανώς, ένα σκοπό: να παρακάμψω τη λογοκρισία. Έλεγα λοιπόν στους λογοκριτές ότι κάνω ταινίες για να εκθέσω το ανθρώπινο δράμα, την υποταγή των ανθρώπων στην εξουσία, όχι απλώς για να ασκήσω κριτική σε όσους ηγέτες υποδουλώνουν την ψυχή και το σώμα πολιτών που είναι υποτελείς τους. Στην τωρινή ταινία μου, εκτός όλων αυτών, είχε για μένα σημασία να δείξω πώς, στις σχέσεις κοινωνικής αντιπαράθεσης, οι άνθρωποι πέφτουν θύματα των συνθηκών. Φυσικά, δεν υπάρχει σε αυτό τίποτα το καινούργιο – κινηματογραφικά εννοώ. Κατά συνέπεια, η διήγηση του ανθρώπινου πόνου από έναν σκηνοθέτη είναι η εικόνα που έχει ο ίδιος ο σκηνοθέτης για την κοινωνία στην οποία ζει. Επιμένω και θα το ξαναπώ: ο κινηματογράφος δεν είναι ένα μέσο αγώνα. Δεν είμαι σκηνοθέτης που συντάσσεται με κάποια ομάδα ή που υποστηρίζει κάποια ομάδα η

ποία διεκδικεί μερίδιο στην εξουσία. Εγώ το μόνο που κάνω είναι να σχεδιάζω και να απεικονίζω το ανθρώπινο αδιέξοδο μέσα σε συγκεκριμένο χωροχρονικό περιθώριο. Το δικό μου περιθώριο. Σε ό,τι αφορά την καλλιτεχνική φόρμα της ταινίας, έχω την εντύπωση ότι, απλώς, αντανακλά τη λογική πρόοδο της προηγούμενης δουλειάς μου.

Υπάρχουν αυτοβιογραφικά στοιχεία στην ταινία; Κάνετε χρήση των δικών σας εμπειριών από την εποχή που ήσαστε στη φυλακή ή από άλλες στιγμές που ήταν σημαντικές για σας;

Ανήκω στους σκηνοθέτες που βρίσκουν το υλικό για τις ιστορίες τους στον περιβάλλοντα χώρο. Οι προσωπικές εμπειρίες πάντα έπαιζαν σημαντικό ρόλο στις ταινίες μου. Κάποιες φορές, οι εμπειρίες αυτές δεν χρησιμοποιούνται αυτούσιες στην αφήγηση αλλά τοποθετούνται με κάποιες παραλλαγές. Για παράδειγμα, δεν υπάρχουν πολλά αυτοβιογραφικά στοιχεία σε αυτή την ταινία. Ήταν σημαντικό οι χαρακτήρες της ιστορίας μου να μην είναι, κατά κάποιον τρόπο, τυποποιημένοι. Για παράδειγμα, από την εμπειρία μου στη φυλακή έμαθα ότι ορισμένοι από όσους δουλεύουν εκεί δεν είναι τίποτε άλλο παρά υπάλληλοι της κυβέρνησης, δημόσιοι υπάλληλοι. Είναι εκεί απλώς για να υπακούν σε διαταγές και όχι για να διαπραγματεύονται ποιες είναι σωστές και ποιες λάθος. Ένιωθα έντονα την ευγένειά τους, τη βία που βίωναν, καθώς και τις προκαταλήψεις τους. Ελπίζω μόνο οι εμπειρίες αυτές να έκαναν την ταινία πιο «πιστευτή».

Η ΔΥΝΑΤΗ ΑΔΥΝΑΜΙΑ ΣΟΥ.

NEO MINI PACEMAN. DESIGN WITH BITE.

Η μοναδική go-kart αίσθηση οδήγησης και το ξεχωριστό MINI design κάνουν το νέο MINI Paceman τη νέα δυνατή αδυναμία σου. Νιώσε και εσύ μοναδικές συγκινήσεις με ένα αξέχαστο test drive στην Τρικαλιώτης ΑΕ.

ΤΡΙΚΑΛΙΩΤΗΣ ΑΕ

Μαρίνου Αντύπα 10, Θεσσαλονίκη, τηλ.: 2310 475871

NEO MINI PACEMAN - Εκτομπές CO₂ (g/km) 115-184 - Κατανάλωση (lt/100km): Εντός πόλης: 4,7-10,7 - Εκτός πόλης: 4,2-6,3 - Μικτός κύκλος: 4,4-7,9.

LEON & PARTNERS

Γεμάτη περιεχόμενο!

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ
Πρωτότυπη Πολιτική και Οικονομική Εφημερίδα

www.kathimerini.gr

ΚΘΒΕ
ΚΡΑΤΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ
ΒΟΡΕΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ

**Με μουσικές
εξαισίες,
με φωνές!**

ΜΙΑ ΜΟΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΤΟΥ ΛΑΜΠΡΟΥ ΛΙΑΒΑ | ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ - ΧΟΡΟΓΡΑΦΙΑ ΣΟΦΙΑ ΣΠΥΡΑΤΟΥ

Με τη **Ζωζώ Σαπουντζάκη**, τη ρεμπέτισσα **Μαριώ**
και τον **Άκη Σακελλάρη**
Μαζί τους όλος ο θίασος

Σας προσκαλούμε σε ένα μουσικοθεατρικό happening
που θα πραγματοποιηθεί το **ΣΑΒΒΑΤΟ 9 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ**
με τους συντελεστές της παράστασης.

12:30 ΘΕΑΤΡΟ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ
13:30 ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ
14:30 ΛΙΜΑΝΙ (Προβλήτα Α')

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ: 2315.200.038

ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ #3

Η φαντασία, η πραγματικότητα, ο μύθος ή ένας συγγραφέας, όπως ο Ρολάν Μπαρτ, δουλειά του οποίου ήταν να φανερώνει την κρυφή λειτουργία των μύθων, εμπνέουν τις ταινίες του διαγωνιστικού προγράμματος του 54ου Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης. Εσείς, βεβαίως, γνωρίζετε, ότι μεγάλο μέρος της κινηματογραφικής απόλαυσης δεν βρίσκεται στο θέμα, αλλά στον αφηγηματικό τρόπο.

ΕΠΙΣΦΑΓΗ

ΠΡΟΒΑΤΟ

Ζιλ Ντερού, Μαριάν Πιστόν

Δύο Γάλλοι ντοκιμαντερίστες ακολουθούν τα μονοπάτια του σινεμά βεριτέ για να αφηγηθούν μια δραματουργικά ασυνήθιστη ιστορία. Επιλέγουν για ήρωα ένα «πρόβατο» και το σπρώχνουν στο στόμα του «λύκου». Πρόβατο, ο συμπαθής Ορελιέν. Και λύκος, η μοίρα. Τι έχουν να μας πουν;

Συνέντευξη στη Δήμητρα Νικολοπούλου

Πώς θα περιγράψατε το Πρόβατο;

Είναι μία τραγωδία, και στην τραγωδία υπάρχει η ιδέα της ματαιότητας και η διάσταση της θυσίας. Αυτό σκεφτόμασταν ενώ γράφαμε το σενάριο: να κάνουμε ένα πρόβατο τραγικό ήρωα και να παρουσιάσουμε την ιστορία του υπό το πρίσμα της αναπόφευκτης μοίρας.

Η ταινία εξελίσσεται σε δυο μέρη και στη

μέση παρεμβάλλεται μια σκηνή που ανατρέπει τη σύμβαση. Πείτε μας δυο λόγια γι' αυτό.

Βασικά στοιχεία της ταινίας είναι η ρήξη, η πτώση. Επομένως χωρίσαμε την ταινία σε δύο μέρη, και στο κέντρο, στην καρδιά της, δημιουργήσαμε μια δυνατή σκηνή, που ορίζει την απαρχή της παρακμής ενός κόσμου αποπροσανατολισμένου και άρρωστου. Η τραγική πράξη ήταν να θυσιάσει το πρόβατο, να εξαφανιστεί και να μείνουμε σε έναν κόσμο εγκαταλειμμένο και μη αναγνωρίσιμο.

Αφηγείστε την ιστορία με αμεσότητα και ρεαλισμό. Κατά πόσο η ενασχόλησή σας με το ντοκιμαντέρ στο παρελθόν επηρέασε τον τρόπο με τον οποίον προσεγγίσατε το θέμα σας στο Πρόβατο;

Ο τόπος, τα πρόσωπα, τα αντικείμενα, ειδικά στο πρώτο μέρος της ταινίας παρουσιάζονται άμεσα, εννοώ με την ελάχιστη παρεμβολή από μας. Αυτό δεν είναι ντοκιμαντέρ φυσικά, ωστόσο θα το περιέγραφα ως συγκατάθεση της ίδιας της πραγματικότητας. Επίσης, όπως και στο ντοκιμαντέρ, έτσι κι εδώ, το στοιχείο

της τύχης κυριάρχησε. Δεν είχαμε στο μυαλό μας από την αρχή τους ηθοποιούς. Συνεργαστήκαμε με μη επαγγελματίες ηθοποιούς, τους οποίους γνωρίσαμε κατά τύχη, ενώ τυχαία βρεθήκαμε και στα μέρη που κινηματογραφήσαμε. Επιπλέον, εμφανίζονται στην ταινία αν-

τικείμενα που σε πρώτη ανάγνωση δεν φαίνεται να έχουν άμεση σχέση με την ιστορία. Λειτουργούν ως στοιχεία που έχουν σημασία, αλλά όχι κάποια λειτουργική αξία, όπως περιγράφει ο Ρολάν Μπαρτ στο κείμενό του, «The Reality Effect».

ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΣΤΗ ΔΙΑΦΟΡΑ

ΧΑΛΙΑ ΜΑΛΛΙ

Μαριάννα Ρονδόν

Στην πρωτεύουσα της Βενεζουέλας, ένα εννιάχρονο αγόρι αποκτά εμμονή με το σγουρό μαλλί του, θέλοντας με κάθε τρόπο να ισιώσει τις μπούκλες του, ενώ η μητέρα του αποκτά εμμονή με την ιδέα πως η ωραιοπάθεια του μικρού μπορεί να αποτελεί ένδειξη ομοφυλοφιλίας. Μιλήσαμε με τη σκηνοθέτρια.

Συνέντευξη στη Λίλυ Παπαγιάννη

Οι εργατικές πολυκατοικίες του Καράκας, σχεδιασμένες από τον Λε Κορμπυζιέ, λειτουργούν ως εντυπωσιακό κινηματογραφικό φόντο. Γι' αυτό γυρίσατε εκεί την ταινία σας;

Τα κτίρια αυτά σηματοδοτούν την αρχή του μοντερνισμού στη Λατινική Αμερική, τη δε-

κατία του 1950. Είναι η κληρονομιά του Λε Κορμπυζιέ και της ιδέας της κοινωνικής ουτοπίας. Τι απέγινε, όμως, εκείνη η μοντέρνα ουτοπία τις τελευταίες δεκαετίες; Οι αρχιτεκτονικά εντυπωσιακοί χώροι απαντούν στο ερώτημα, εκθέτοντας με κάποιο τρόπο την ιστορία τους.

Πώς καταλήξατε στον συγκεκριμένο νεαρό που πρωταγωνιστεί στην ταινία;

Ο Σάμιουελ, ο μικρούλης με το κατσαρό μαλλί, ήταν το πρώτο αγόρι που ήρθε στις οντισιόν για το ρόλο. Στη συνέχεια, είδα πολλά ακόμα παιδιά, κι ύστερα ζήτησα να ξαναέλθει το πρώτο, το παιδί που μου είχε κάνει τη μεγαλύτερη εντύπωση. Στη συνέχεια, δουλέψαμε πέντε μήνες για να αναπτύξουμε το χαρακτήρα του Τζούνιор. Μαζί με τον Σάμιουελ και τη Σαμάνθα (σ.σ. την ηθοποιό που υποδύεται τη μητέρα, τη Σαμάνθα Καστίγιο), δημιουργήσαμε ένα μεγάλο παιχνίδι, στο οποίο, αυτοσχεδιάζοντας, καταφέραμε να ορίσουμε

με πειστικότητα τη σχέση ανάμεσα στους δύο χαρακτήρες, της μητέρας με το παιδί της.

Ο Τζούνιор ανακαλύπτει τον εαυτό του με δυσκολία και σε σύγκρουση με τη μητέρα του. Τι σας ώθησε να αφηγηθείτε αυτή την ιστορία, με τον τρόπο που επιλέξατε να τη διηγηθείτε;

Γιατί η μύηση στη ζωή ενός νεαρού αγοριού σημαδεύεται από τη μισαλλοδοξία. Το κοινωνικό πλαίσιο είναι αμείλικτο, αφορίζει τη διαφορά - και ο τρόπος με τον οποίο συμπεριφέρονται έστω σε όποιον υπαινίσσεται έστω και υπόνοια διαφορετικότητας πληγώνει και πονά. Για τη μητέρα, ζωή σημαίνει επιβίωση, έστω και χωρίς ελευθερία. Σε αυτό, προσωπικά δεν μπορούσα να συναινεσω. Η ιστορία που αφηγούμαι, στην ανάπτυξή της, μιλά για το σεβασμό της ιδιαιτερότητας της ζωής, καθώς επίσης για το δικαίωμα στη διαφορά. Κάθε είδους διαφορά: κοινωνική, πολιτική ή σεξουαλική.

ΚΑΛΗΝΥΧΤΑ

Σον Χ.Α. Γκάλαχερ

ΤΡΥΦΕΡΗ ΕΙΝΑΙ Η ΝΥΧΤΑ

- Ένα ζευγάρι καλεί σε δείπνο τους πιο κοντινούς του φίλους, για να μοιραστεί μαζί τους μια δυσάρεστη είδηση.
- «Ήθελα να δείξω μια φαινομενικά φρικτή πράξη, που δεν μπορείς να κρίνεις με ευκολία όταν το κίνητρό της είναι θολό. Αυτή ήταν η πρώτη μόνο σκέψη».
- «Οι σκηνές του πάρτι γυρίστηκαν σε λιγότερο από δυο εβδομάδες, σ' ένα σπίτι που νοίκιασα στα προάστια του Όστιν. Είχα προετοιμάσει τον κάθε ηθοποιό ξεχωριστά, και μετά τους έφερα μαζί. Οι περισσότεροι από μας κοιμόντουσαν, έτρωγαν και έκαναν μπάνιο στο σπίτι για τις δύο αυτές εβδομάδες. Και παρ' όλο που το σενάριο ήταν συγκεκριμένο, τους άφησα να αυτοσχεδιάσουν μέσα στις σκηνές, αρκεί να άκουγαν πραγματικά όσα συνέβαιναν γύρω τους.»
- «Η ταινία έχει έναν ανάλαφρο τόνο, παρότι στην καρδιά της διαχειρίζεται το θέμα της απώλειας. Πιστεύω ότι, μερικές φορές, ένα συναίσθημα τονίζεται από το αντίθετό του. Αυτό προσπάθησα άλλωστε να εκφράσω όταν και αν συνδυάζονταν οργανικά με την ιστορία. Δεν ήθελα να ωθήσω τα πράγματα μόνο προς μία συναισθηματική κατάσταση. Αν είσαι πραγματικά αληθινός στην κάθε στιγμή μιας ταινίας, τότε οδηγείσαι πολύ φυσικά σε σχέση με τα συναισθήματα.»

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΤΑΙΝΙΕΣ #3

Δυο αφηγήσεις του φανταστικού, δομημένες στα δεδομένα της πραγματικότητας. Ο ελληνικός κινηματογράφος επιμένει – με no budget stories. Συνεντεύξεις στην Ελένη Ανδρουτσοπούλου και στην Τζωρτίνα Σερπιέρη.

Ο ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Κωνσταντίνος Κουτσολιώτας

Η ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ

Ένας νέος συγγραφέας αναγκάζεται να φύγει από το Λονδίνο λόγω οικονομικής στενότητας και να γυρίσει στη γενέτειρά του, στο πατρικό του σπίτι, στα βάθη της ελληνικής επαρχίας.

Θα είναι μια ευκαιρία για ένα ταξίδι στο παρελθόν, για μια προσωπική αναμέτρηση με φανταστικούς κόσμους, που έχουν στηριχθεί στις προσλαμβάνουσες της παιδικής του ηλικίας αλλά και στη βαθιά σχέση του με ορισμένους συγγραφείς του φανταστικού, οι αφηγηματικοί τρόποι των οποίων καθόρισαν τις επιλογές του σκηνοθέτη.

Ζείτε και εργάζεστε εδώ και αρκετά χρόνια στην Αγγλία, ωστόσο επιλέξατε να γυρίσετε την πρώτη μεγάλου μήκους ταινία σας στην Ελλάδα, με ήρωα ένα νέο που επιστρέφει στην πατρική γη αναζητώντας απαντήσεις για τη ζωή και την οικογένειά του. Γιατί επιλέξατε ως τόπο δράσης ένα ελληνικό χωριό;

Ο κόσμος της φαντασίας με γοήτευε από πολύ μικρό, ήταν ένας καλός τρόπος διαφυγής από την καθημερινότητα και το σχολείο. Μεγάλωσα με τις ιστορίες του παππού και της γιαγιάς, ιστορίες γεμάτες ήρωες, τέρατα, μαγεία και βασκανιές. Αυτές οι ιστορίες, σε συνδυασμό με τη μακροχρόνια αγάπη που ανέπτυξα για τους κόσμους του Λάβκραφτ, του Έντγκαρ Άλαν Πόε, του Άρθουρ Μάχεν, του Λορντ Ντάνσταν και του Νιλ Γκάιμαν,

συνέβαλαν να επιλέξω το υλικό που οδήγησε στον *Χειμώνα*. Βοήθησε βέβαια και η γυναίκα μου Ελίζαμπεθ, παραγωγός της ταινίας, που έχει τα ίδια μυαλά. Όσο για το ελληνικό χωριό, η Σιάτιστα ήταν ο τόπος καταγωγής του πατέρα μου και του παππού μου και εκεί πέρασα τα πρώτα παιδικά μου χρόνια. Το παράξενο είναι ότι δεν έχω σχεδόν καμία ανάμνηση από εκείνη την περίοδο. Ζούσαμε στο πατρικό μας σπίτι, ένα αρχοντικό 400 χρόνων, βουτηγμένο σε οικογενειακές ιστορίες φαντασμάτων και μυστηρίου. Η Σιάτιστα είναι από τα πιο όμορφα ορεινά χωριά της χώρας, και για μένα ήταν η επιστροφή στις ρίζες μου αλλά και μια ευκαιρία να επισκεφθώ ακόμα μια φορά την παιδική ηλικία μου.

Πώς μπλέκετε την προσωπική σας ιστορία σε ένα στόρι «του φανταστικού»;

Ο συγγραφέας του φανταστικού Φίλιπ Ντικ είχε γράψει ότι η πραγματικότητα είναι ό,τι δεν εξαφανίζεται όταν σταματήσεις να πιστεύεις σ' αυτό. Η πραγματικότητα αυτή, όμως, δεν ικανοποιεί τον Νίκο, τον κεντρικό χαρακτήρα της ταινίας, έτσι αποφασίζει να φτιάξει μια άλλη, διαφορετική, εντελώς δική του. Και ίσως, αν στην προσπάθειά του αυτή δεν τον διακόψει κανένας, ο κόσμος της φαντασίας του να γίνει αληθινός, έστω και μόνο γι' αυτόν.

Κεντρικός αφηγηματικός άξονας είναι η σχέση πατέρα - γιου. Από πού αντλείτε τα αφηγηματικά εφόδια για να τη στηρίξετε;

Είναι δύο χαρακτήρες καταδικασμένοι να κάνουν ένα παράλληλο ταξίδι, με τελικό προορισμό το πατρικό σπίτι τους. Αλλά,

ασφαλώς, αντλεί από τη σχέση που είχα εγώ, όσο μεγάλωνα, με τον παππού μου, τα παραμύθια του οποίου με καθόρισαν.

Εικαστικά και ενδυματολογικά, η ταινία αποπνέει μια «παλιομοδίτικη» νοσταλγία. Γιατί κάνατε τη συγκεκριμένη υφολογική επιλογή;

Ο Νίκος είναι ένας χαρακτήρας ασύμβατος με το χρόνο και την εποχή του. Πάνω του καθρεφτίζονται οι αγαπημένοι του λογοτεχνικοί ήρωες. Ο ίδιος εκφράζεται με νοσταλγία μια εποχή που έχει περάσει, πιο απλή, πιο ρομαντική, με αξίες και ιδανικά ενός ξεχασμένου και εκτός μόδας κόσμου. Η ενδυμασία του, κατά κάποιον τρόπο, είναι μια πανοπλία, που όμως υποδηλώνει την άρνηση εκ μέρους του μιας κοινωνίας, όπως η σημερινή, στην οποία νιώθει ότι δεν ανήκει.

Υπογράφετε μια ανεξάρτητη παραγωγή. Ποιο ήταν το τίμημα της ανεξαρτησίας σας;

Ήταν μια εξαιρετικά δύσκολη παραγωγή. Καταρχάς, δώσαμε αγώνα να συγκεντρώσουμε τα απαραίτητα χρήματα. Ό,τι βγάλαμε από τις «πρωινές» δουλειές μας, έφευγε στην ταινία. Πηγαίναμε από σουπερμάρκετ σε σουπερμάρκετ, μέχρι να βρούμε κάποιο που ξεπουλούσε, για να φάμε σαντουιτσάκια των 10 λεπτών. Ήταν η πρώτη παραγωγή μας, ίσως γι' αυτό εμπιστευτήκαμε κάποιους λάθος ανθρώπους που μας έκαναν τη ζωή δύσκολη. Απ' την άλλη, πάντως, είχαμε τη συμπαράσταση φίλων και συγγενών, κι αυτό έκανε τη διαφορά. Μας συμπαράστηκαν ακόμη οι πολίτες και ο Δήμος της Σιάτιστας. Ό,τι προβλήματα και αν έχεις στα γυρίσματα, πάντως, τα ξεχνάς όταν εμφανίζεται η γειτόνισσα με πίτα και λιαστό κρασί για όλο το συνεργείο!

ΑΠΟ ΤΙΣ ΥΠΟΚΛΟΠΕΣ ΣΤΗΝ ΚΡΙΣΗ

WILD DUCK

Γιάννης Σακαρίδης

Ένας πρώην υπάλληλος τηλεπικοινωνιών, που έχει αναλάβει να εξιχνιάσει μια υπόθεση υποκλοπών, ανακαλύπτει ένα τρομερό μυστικό κατά τη διάρκεια της παρακολούθησης ενός διαμερίσματος. Στην πρώτη του ταινία στην Ελλάδα, ο σκηνοθέτης ασχολείται με ένα σκάνδαλο υποκλοπών, παραπέμποντας, ακόμα και κατά σύμπτωση, σε ένα μείζον γεγονός που απασχόλησε την κοινή γνώμη της χώρας πολύ πριν από την κρίση και, αυτές τις μέρες, έχει λάβει μια παγκόσμια επικαιρότητα. Ο σκηνοθέτης, πάντως, συγκερνά την πραγματικότητα με τη δραματουργία του Ίψεν, ο ήρωας της *Αγριόπαπιας* του οποίου είναι ένας ιδεαλιστής νέος, υπέρμαχος της αλήθειας, που φέρνει στο φως τα μυστικά μιας έκπτωτης αρχοντικής οικογένειας. Η οικογένεια αυτή, στη σοφίτα του σπιτιού, έχει κρύψει μια νεκρή αγριόπαπια...

Μιλήστε μας για τη δική σας Αγριόπαπια και το κυνήγι της. Εργαζόμενος προκειμένου να κερδίσει χρήματα για να ξεπληρώσει ένα χρέος, ο ήρωάς μου βρίσκεται στη δίνη ενός ηθικού διλήμματος. Μια έρευνα για υποκλοπές εξελίσσεται σε πολιτικό θρίλερ. Κι ο κυνηγός γίνεται το θήραμα.

Έχει σχέση η ταινία σας με τις υποκλοπές ακόμα και του

Έλληνα πρωθυπουργού, πριν χρόνια – που στις μέρες μας αποδεικνύεται διεθνές σκάνδαλο, που συνεχίζεται;

Οι χαρακτήρες και οι τοποθεσίες δεν έχουν σχέση με πραγματικά γεγονότα, ωστόσο έχω κάνει πολλή έρευνα για να τεκμηριώσω τον κόσμο και τα συμβάντα που περιγράφω. Η κεντρική ιδέα ξεκίνησε από μια ιστορία που άκουσα από μια φίλη δικηγόρο, για μια κεραία κινητής τηλεφωνίας. Αλλά και στην *Αλήθεια*, την πρώτη μου μικρού μήκους (2006), είχα ασχοληθεί με υποκλοπές.

Για την υλοποίηση της ταινίας είχατε την ενεργό συμμετοχή και συμβολή των συντελεστών της στην παραγωγή. Τι σημαίνει στην πράξη ένα τέτοιο εγχείρημα, τι πλεονεκτήματα αλλά και τι δυσκολίες έχει;

Όταν άρχισα κινηματογράφο στην Αγγλία, στις αρχές του 1990, η πολιτική και η οικονομική κατάσταση έμοιαζε αρκετά με τη δική μας. Κυβερνούσε η Θάτσερ, το κόμμα των εθνικιστών/ναζί ανέβαινε κ.λπ. Οι London Filmmakers' Coop ήταν η όασή μας. Αυτό προσπαθούμε να κάνουμε και τώρα. Με τη θεωρητικό και κριτικό Βένια Βέργου, ιδρύσαμε τους Athens Filmmakers' Coop, μια «κοπερατίβα» στην οποία συμμετέχουν όλα τα μέλη της με σκοπό να γίνουν ταινίες, σεμινάρια, φεστιβάλ, βιβλία κ.λπ. Οι ρόλοι μας εναλλάσσονται, κι έπρεπε να μάθουμε πολύ γρήγορα.

Αν και έχετε ζήσει και εργαστεί αρκετά χρόνια στο εξωτερικό, επιλέξατε να επιστρέψετε και να γυρίσετε την πρώτη μεγάλου μήκους ταινία σας στην Ελλάδα. Τι σας οδήγησε σε αυτήν την επιλογή;

Στη διάρκεια των δεκαοκτώ χρόνων που έζησα στο Λονδίνο,

είχα έρθει να δουλέψω στην Ελλάδα, όπου κάθε φορά με γοήτευε ο αυθορμητισμός και το πάθος των ελλήνων κινηματογραφιστών. Ειδικά όταν πέρασα τέσσερις μήνες με τον Νίκο Γραμματικό και τον Βαγγέλη Μουρίκη μοντάροντας τον *Βασιλιά*, φύτρωσε μέσα μου η επιθυμία να γυρίσω πίσω. Κάναμε τη μικρού μήκους *Αλήθεια* το 2006 και, στη συνέχεια, επέστρεψα για να δουλέψω το σενάριο της μεγάλης μήκους *Πλατεία Αμερικής* με τον Μουρίκη, που τον θεωρώ παγκόσμιας κλάσης κινηματογραφιστή και κορυφαίο ηθοποιό, και την ίδια ομάδα φίλων. Οι συνθήκες δεν μας επέτρεψαν να κάνουμε την ταινία. Ήμουν έτοιμος να γυρίσω στην Αγγλία, να κράτησαν όμως στη χώρα μας οικογενειακοί λόγοι. Τότε γεννήθηκε η ιδέα του *Wild Duck*. Πάλι βρέθηκαν στο πλευρό μου φίλοι και μεγάλοι ηθοποιοί, όπως ο Αλέξανδρος Λογοθέτης, ο Γιώργος Πυρπασόπουλος και η Θέμις Μπαζάκα. Προφανώς, η ελληνική γλώσσα και η ποιότητα των ηθοποιών με επηρέασαν στην επιλογή μου.

Η ταινία, έστω σε ένα βαθμό, καθρεφτίζει την Ελλάδα της σημερινής δύσκολης συγκυρίας;

Δεν υπάρχει κάτι που γίνεται αυτή τη στιγμή στην Ελλάδα το οποίο να μην είναι επηρεασμένο από τη δύσκολη συγκυρία. Ζούμε ριζικές αλλαγές και θα πάρει χρόνο να τις συνειδητοποιήσουμε. Μέσα σε κλίμα υποτίμησης της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, πόλωσης, υστερίας, το σινεμά έχει μεγάλη ευθύνη αλλά αποτελεί και πρόκληση. Στο *Wild Duck*, η οικονομική κρίση είναι η αφετηρία για να επανεξετάσει ο ήρωάς μας τις ηθικές αξίες του. Οι πράξεις του έβλαψαν μια άγνωστη γυναίκα στο παρελθόν και τώρα καλείται να απαντήσει σε ένα μεγάλο δίλημμα: να ξεπληρώσει το οικονομικό ή το ηθικό του χρέος...

Ένας σκηνοθέτης από τη Ρουμανία με διακρίσεις στις Κάννες που του αρέσει να βάζει μακρόσυρτους τίτλους στις ταινίες του και μια σεναριογράφος της τηλεόρασης από την Τουρκία που αναμετριέται με τους ρόλους των φύλων, την οικογένεια και τις ψυχαναλυτικές προσεγγίσεις, αφήνουν πίσω τις βαλκανικές παραδόσεις για να ανοιχτούν στον μεγάλο κόσμο της εξωστρέφειας.

ΤΑΙΝΙΑ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΤΑΙΝΙΑ

ΟΤΑΝ ΠΕΦΤΕΙ Η ΝΥΧΤΑ ΣΤΟ ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙ Ή ΜΕΤΑΒΟΛΙΣΜΟΣ / ΗΤΑΝ Ή ΔΕΝ ΗΤΑΝ;

Κορνέλιου Πορουμπίου

Ο Ρουμάνος σκηνοθέτης που έχει βραβευτεί ήδη δύο φορές στο Φεστιβάλ των Καννών, αγαπά τα λογοπαίγνια, τους μακροσκελείς, αμφίσημους τίτλους και την αγωνία για την πραγματική σημασία των λέξεων. Είτε μιλά για ένα γεγονός από τη σύγχρονη πολιτική ιστορία της χώρας του (*Ήταν ή δεν ήταν;*) είτε για την περιπέτεια ενός σκηνοθέτη για το γύρισμα μιας ταινίας, καταφέρνει, με εντελώς προσωπικό χιούμορ, να αποδείξει γιατί το σινεμά είναι από τις λίγες παγκόσμιες γλώσσες.

Συνέντευξη στην Γκέλυ Μαδεμλή

Το θέμα της τελευταίας ταινίας σας είναι η ίδια η πράξη της σκηνοθεσίας. Τι σας οδήγησε εκεί;

Όλα ξεκίνησαν πριν από τρία χρόνια, όταν επρόκειτο να αλλάξει ο νόμος για τη χρηματοδότηση ταινιών στη Ρουμανία. Ενώ νωρίτερα οι επιχορηγήσεις δίνονταν βάσει του σεναρίου, πλέον οι προτάσεις θα αξιολογούνταν μετά το ντεκουπάζ. Ενώ ήμουν αντίθετος σ' αυτό το νόμο – μάλιστα πήγα ακόμα και στη Βουλή για να υπερασπίσω την αντίθετη γνώμη–, με γύρισε κατά κάποιον τρόπο στα φοιτητικά μου χρόνια, όταν κάναμε γυρίσματα στη σχολή με ελάχιστο φιλμ. Έπρεπε λοιπόν πάλι να παρουσιάσω υλικό, χωρίς να έχω τη δυνατότητα να κάνω πολλά γυρίσματα – με θυμάμαι στο σπίτι, να προσπαθώ να παλεύω με υπολογισμούς σε σελίδες χαρτιού. Επίσης, ξέρω έναν σκηνοθέτη που ξεκίνησε μια ταινία πριν από δέκα χρόνια, με δικούς του πόρους, και δεν τελείωσε ποτέ. Πίσω στο 2010, του ζήτησα να βρεθώ στα γυρίσματα. Το ενδεχόμενο να μην τελειώσεις ποτέ είναι σύμφυτο με τα κινηματογραφικά γυρίσματα...

Άρα, ο έτερος σκηνοθέτης της ταινίας, μπορεί να είναι δάνειος χαρακτήρας από σας;

Πράγματι, ξεκίνησε ως αστέιο (γέλια). Με τον Νικουλέσκου λέγαμε πως το κοινό θα καταλάβει ότι ο σκηνοθέτης εκείνος ήμουν εγώ ο ίδιος. Αλλά, και πάλι, γιατί όχι;

Γιατί έχετε βάλει διπλό τίτλο;

Το «Όταν πέφτει η νύχτα στο Βουκουρέστι» είναι ένα τραγούδι που μου αρέσει πολύ και συμπυκνώνει το ύφος της ταινίας. Είναι πολύ παλιό τραγούδι, ανήκει στο είδος *μανάα*, που έχει πολλά ανατολίτικα στοιχεία, και έχει διασκευαστεί από μια τραγουδίστρια της τζαζ. Από την άλλη, η λέξη «μεταβολισμός» υποβάλλει κάτι πολύ φυσικό, πολύ σωματικό. Αυτή η ταλάντευση ανάμεσα στα δύο τινά είναι για μένα ο κινηματογράφος.

Ο μεταβολισμός, δηλαδή, αλλά και ο πόνος στο στομάχι, είναι μια μεταφορά για το άγχος της δημιουργίας; Προσπαθώ να καταλάβω...

Χμ, όχι, δεν το είχα σκεφτεί ποτέ έτσι... Αν και είχα πόνους στο στομάχι όταν ήμουν 23-24 χρονών. Μετά ξεκίνησα να κάνω σινεμά. Και ο πόνος μου πέρασε, χαχαχα...

Και στο Όταν πέφτει η νύχτα, και στο Αστυ-

νομία, ταυτότητα, υπάρχουν πολλές σκηνές όπου οι πρωταγωνιστές κάθονται σ' ένα τραπέζι και τρώνε. Τι σημασία έχουν αυτές για σας;

Μεγάλη, γιατί κατά κάποιον τρόπο είμαστε ό,τι τρώμε. Αυτό που προσπάθησα να κάνω και στην προηγούμενη ταινία μου, και σ' αυτή, είναι να αφήσω να αναπτυχθεί η γλώσσα του σώματος για να αποτυπώσω τον τρόπο με τον οποίο αλληλεπιδρά το σώμα με το πνεύμα, σε μια σχιζοφρενική κατάσταση στην οποία βρίσκονται τουλάχιστον όσοι κάνουν σινεμά.

Αυτό που περιγράφετε, επηρεάζει άραγε και τον τρόπο με τον οποίο κινηματογραφείτε τους ηθοποιούς; Χρησιμοποιείτε κάδρα που στην πλειοψηφία τους είναι μεσαία και μακρινά, και τα πλάνα σας είναι μεγάλης διάρκειας.

Ενδιαφέρομαι αποκλειστικά για τις σχέσεις των ανθρώπων που βρίσκονται στο πλάνο. Δεν μπορώ να σκεφτώ πως θα αποδιδόταν αυτό με ένα κοντινό. Δεν φανερώνεται η ενέργεια, η δυναμική ανάμεσα σε δύο πόλους.

Η σκηνή της πρόβας στο σπίτι, καθώς οι ηθοποιοί αλλάζουν δωμάτια και περνούν

κατώφλια, προσωπικά μου θύμισε την Περιφρόνηση του Γκοντάρ.

Σε επίπεδο σκηνογραφίας, αυτή είναι η βασική μου αναφορά. Με τράβηξε ιδιαίτερα το λευκό φόντο. Κατά τ' άλλα, με επηρέασαν πολύ οι ταινίες του Χονγκ Σανγκ-σου.

Στην πρώτη σκηνή της ταινίας, ο σκηνοθέτης μιλά με απαισιοδοξία για το μέλλον του κινηματογράφου εξαιτίας της διάδοσης της ψηφιακής τεχνολογίας. Πιστεύετε κι εσείς όσα λέει ο ηθοποιός σας;

Στην πραγματικότητα, με ενδιαφέρουν πολύ τα νέα μέσα, και σκέφτομαι στα επόμενα βήματά μου να πειραματιστώ με αυτά. Πάντα δούλευα με 35άρι φιλμ, ήρθε η ώρα να δουλέψω και στο ψηφιακό. Για την ακρίβεια, αρχικά σκεφτόμουν να γυρίσω τη σκηνή της εκπομπής στο *Ήταν ή δεν ήταν* σε βίντεο, αλλά την τελευταία στιγμή σκεφτήκαμε με τον διευθυντή φωτογραφίας πως μπορεί να είχαμε πρόβλημα στη μεταγραφή ή στο πώς θα «έγραφαν» οι ηθοποιοί με μια άλλη κάμερα. Σήμερα μετανιώνω για την τελική μας επιλογή. Δεν είμαι απαισιοδόξος λοιπόν, αν και πολύ συχνά όλοι έχουμε την τάση να σκεφτόμαστε σαν τους ήρωες.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΣΠΙΤΙ ΚΑΝΕΝΟΣ

Ντενίζ Ακτσάι

Το σκηνοθετικό ντεμπούτο μιας γυναίκας που εργάζεται από το 2006 ως σεναριογράφος για την τουρκική τηλεόραση, οδηγεί πίσω από την κλειστή πόρτα του σπιτιού μιας οικογένειας που μοιάζει να καταρρέει. Μπορεί, υπό συνθήκες ασφυκτικής πίεσης, να αποφευχθεί η κατάρρευση;

Συνέντευξη στην Γκέλυ Μαδεμλή

Ποια ήταν η μεγαλύτερη δυσκολία που αντιμετώπισατε στην πρώτη σας απόπειρα στη σκηνοθεσία;

Το πιο δύσκολο πράγμα ήταν η απόφασή μου να γυρίσω την ταινία ολομόναχη. Ως σεναριογράφος είχα συνηθίσει να δουλεύω σε συνθήκες απόλυτης απομόνωσης, αλλά τα γυρίσματα ήταν μια εντελώς καινούρια εμπειρία. Όταν γράφεις, έχεις χρονικό περιθώριο να ξανασκεφτείς το υλικό σου όσες φορές θέλεις. Όταν είσαι σε γύρισμα, δεν ισχύει κάτι τέτοιο. Αν κά-

νεις ένα λάθος και το καταλάβεις μόνο στο στάδιο του μοντάζ, είναι πολύ αργά για να τα διορθώσεις. Αυτή η συνθήκη μου δημιούργησε μεγάλο άγχος, το οποίο κατάφερα να ελαττώσω μόνο δουλεύοντας με τους ηθοποιούς σε καθημερινή βάση, για μια περίοδο δύο-μηνών πριν από τα γυρίσματα. Κάναμε πρόβα σχεδόν για κάθε σκηνή, ώσπου να νιώσω ασφαλής και ικανοποιημένη. Εκτιμώ λοιπόν πολύ αυτό που έκαναν οι ηθοποιοί, οι οποίοι έβαλαν τα δυνατά τους και με εμπιστεύτηκαν.

Οι άνδρες της ιστορίας που αφηγείστε μοιάζουν να κινούν τα νήματα της δράσης. Κατάλαβα καλά;

Κι όμως, καθώς έγραφα το σενάριο, ένιωθα πάντα πως η Νουρτζάν είναι αυτή που οδηγεί την οικογένεια σε μια κατεύθυνση, με τη συμπεριφορά της, αποφεύγοντας δηλαδή τις άμεσες συγκρούσεις και προβάλλοντας αντιρρήσεις όταν διαφωνούσε. Είναι αυτή που ωθεί την κόρη της στο γάμο, όσο κι αν εκείνη δεν το επιθυμεί. Κι όσο για το γιο της, αυτός στρέφεται στη μητέρα ενός φίλου του, με την οποία συνάπτει μια άβολη ερωτική σχέση. Ακόμα κι

όταν την περιγράφει κανείς ως αδύναμο άτομο γεμάτο απαιτήσεις, ακόμα και τότε μπορεί να χειραγωγεί την οικογένειά της με έναν διαστραμμένο τρόπο.

Ποιος είναι για σας ο βασικός λόγος που ο Ιλκέρ συνάπτει αυτή τη σχέση με τη μητέρα του φίλου του;

Σε όλη την ταινία, ο Ιλκέρ προσπαθεί να γίνει ο πυλώνας της οικογένειας. Προσπαθεί απεγνωσμένα να αναλάβει το ρόλο του πατέρα, αλλά αποτυγχάνει. Κατά κάποιον τρόπο, όταν συνάπτει αυτή την ερωτική σχέση, με έναν ασύνειδο τρόπο, προσπαθεί να γίνει ο «πατέρας», εκπληρώνοντας οποιαδήποτε επιθυμία θα μπορούσε να είχε ο πατέρας του αν βρισκόταν ακόμη εν ζωή. Και προσπαθεί επίσης να κερδίσει κάποιο ίχνος συμπάραστασης από τη μητέρα του, με οποιοδήποτε μέσο.

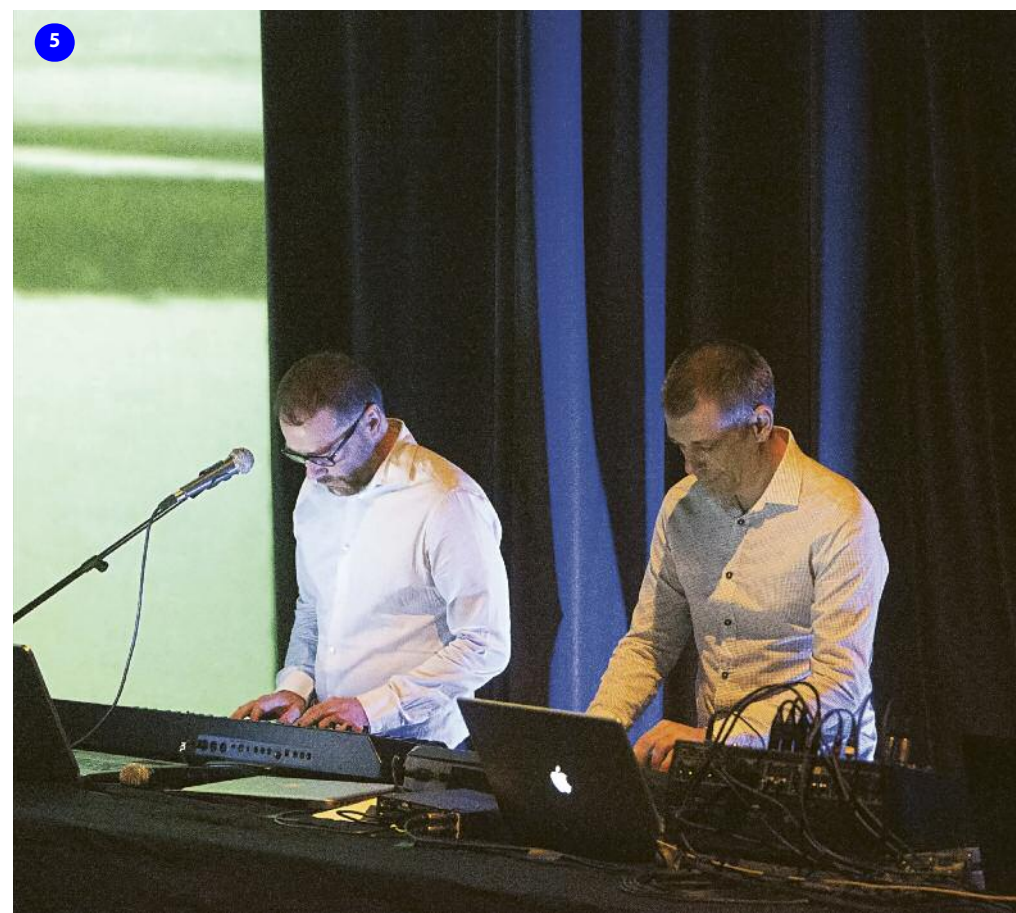
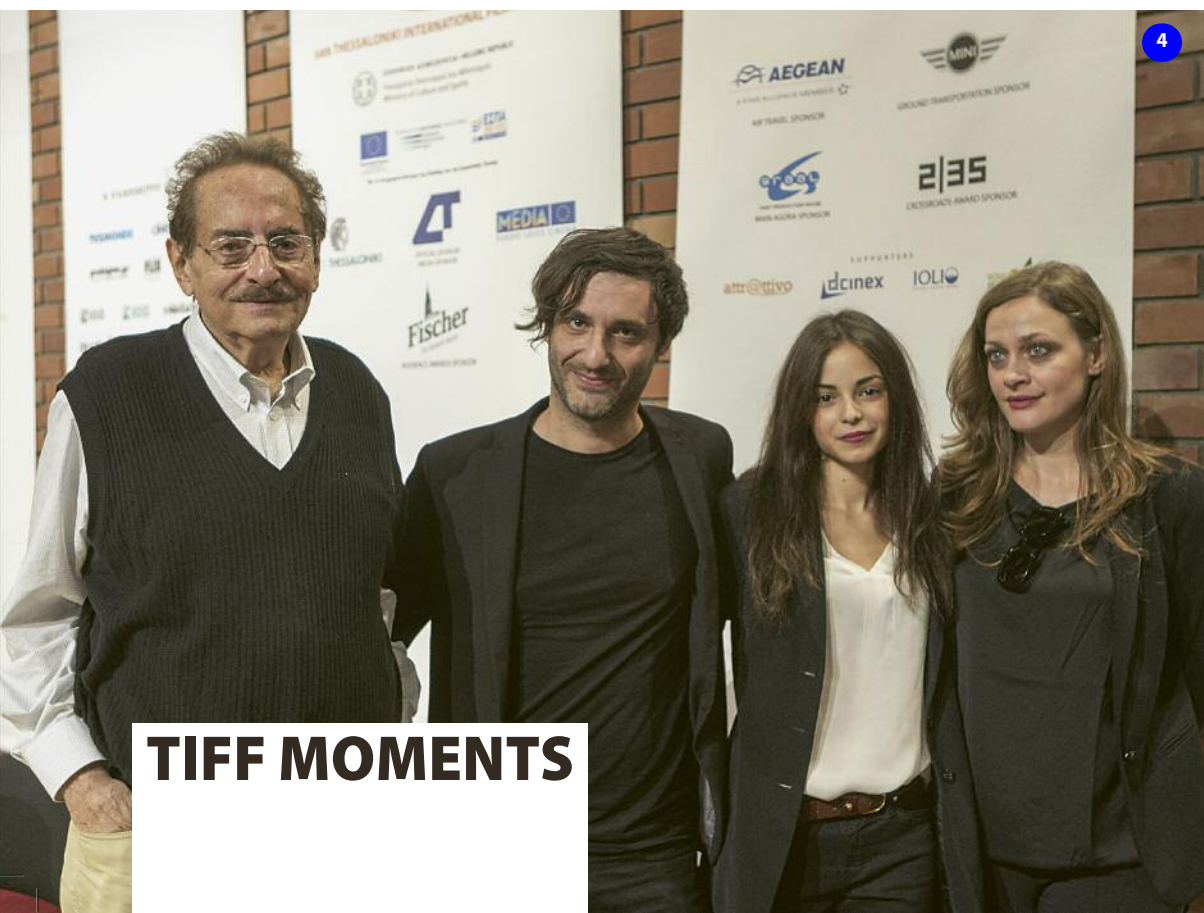
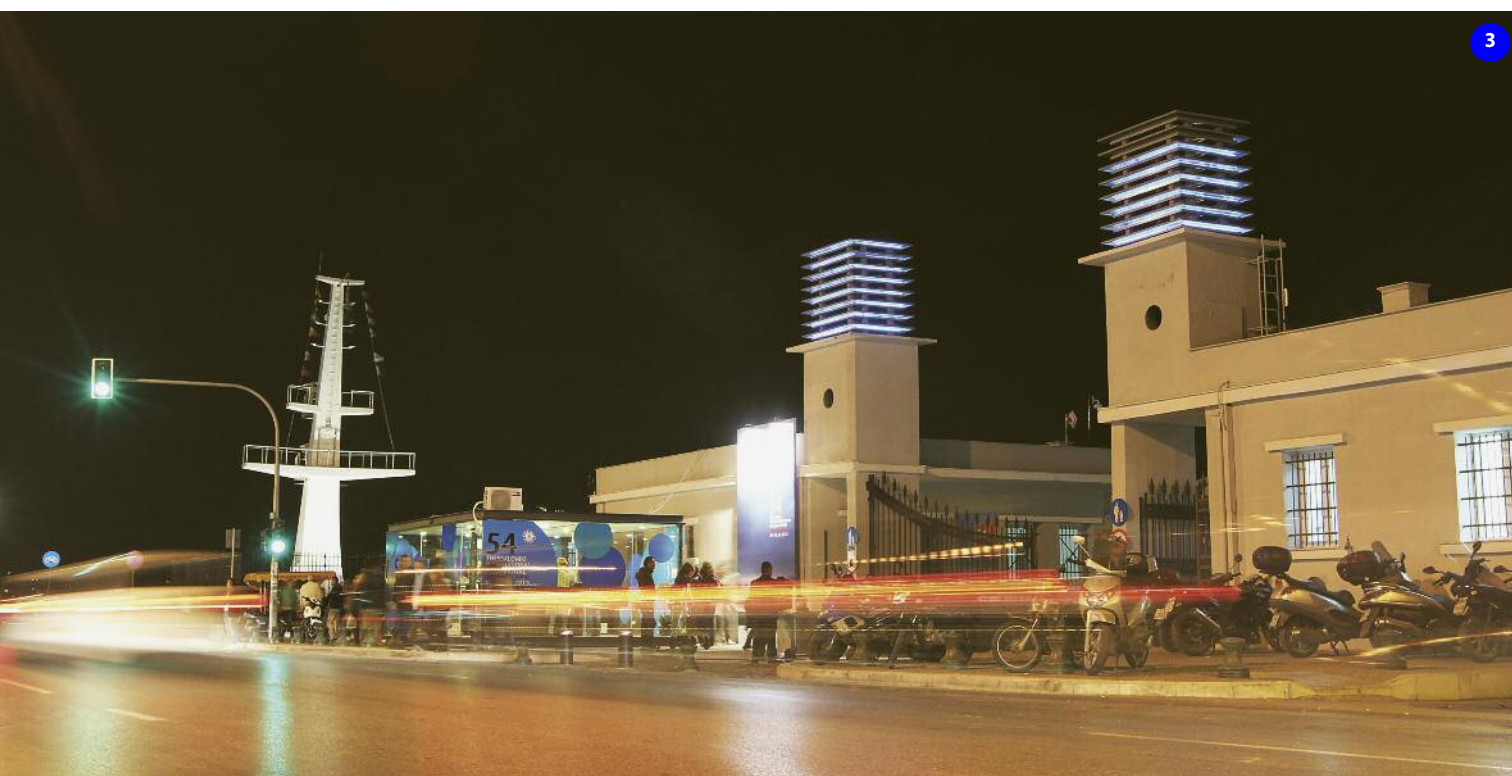
Στην ταινία, παρακολουθούμε μια σύγκρουση ανάμεσα σε μια μεγαλύτερη και σε μια νεότερη γενιά. Σε ποιο βαθμό μπορεί αυτή να εντοπιστεί σε μεγαλύτερη κλίμακα στην τουρκική κοινωνία;

Προσπάθησα να αφηγηθώ «μικρο»-ιστορίες,

μια μικρο-ιστορία για μια τεράστια απώλεια και για τον ακήρυχτο πόλεμο ανάμεσα σε μια μητέρα και μια κόρη, έπειτα από μια απώλεια που δεν μπόρεσαν να διαχειριστούν. Κι αυτή η αποτυχία οφείλεται στο ότι η μεγαλύτερη γενιά έχει τις δικές της δυσκολίες να αποδεχτεί και να υποστηρίξει τη δύναμη μιας γυναίκας, ενώ η νεότερη γενιά βάζει τα δυνατά της να ενώσει ξανά την οικογένεια. Η μητέρα, την ίδια στιγμή, θαυμάζει τη δύναμη της κόρης, αλλά και τη ζηλεύει γιατί είναι κάτι που δεν είχε ποτέ. Ωστόσο, δεν μπορώ να ζητήσω από το κοινό να αναγάγει αυτή τη σχέση στο σύνολο της τουρκικής κοινωνίας.

Πιστεύετε πως υπάρχει στις μέρες μας διαφορά στο να δουλεύει ένας άντρας από το να δουλεύει μια γυναίκα στην κινηματογραφική βιομηχανία της χώρας σας;

Σίγουρα νιώθω τις δυσκολίες, αλλά δεν είμαι σίγουρη πως οφείλονται στο ότι είμαι γυναίκα. Από τη στιγμή που πρόκειται για την πρώτη μου ταινία, νομίζω πως είναι λίγο νωρίς για να σχηματίσω μια γενική εικόνα. Για την ώρα, ακόμη προσπαθώ να ανακαλύψω τι είναι αυτή η «κινηματογραφική βιομηχανία».

ΕΙΚΟΝΕΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΩΠΑ

1. Η κριτική επιτροπή του 54ου Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης. Από αριστερά: ο μουσικός της ελληνικής ηλεκτρονικής σκηνής Κωνσταντίνος Βήτα, ο πρόεδρος της επιτροπής, σκηνοθέτης Αλεξάντερ Πέιν, η παραγωγός από τη Ρουμανία Άντα Σόλομον, ο κριτικός του περιοδικού αναφοράς *Variety*, με θητεία, μεταξύ άλλων, στο *Village Voice*, Σκοτ Φούντας και ο παλαίμαχος της κριτικής του κινηματογράφου και ιστορικός Εντουάρ Ουαϊντρόπ. Μη κρίνετε ίνα μη κριθείτε.

2. Η Ανμαρί Τζασίρ, που υπογράφει το *Όταν σε είδα*, με θέμα το Παλαιστινιακό, στην παρουσίαση της ταινίας της στο Φεστιβάλ. Η Ανμαρί είναι ιδιαίτερα εξοικειωμένη με το ελληνικό κοινό, αφού έζησε επί μήνες στη χώρα μας, στη διάρκεια επεξεργασίας του υλικού της.

3. Λιμάνι Θεσσαλονίκης. Αυτές τις μέρες, όλα από εδώ ξεκινούν και όλα εδώ καταλήγουν.

4. Έλληνες που κατακτούν τον κόσμο. Από αριστερά: ο Δημήτρης Εϊπίδης με τον Αλέξανδρο Αβρανά και τις ηθοποιούς Σίσσυ Τουμάση και Ελένη Ρουσαινού.

5. *Transformations*. Από τη συναυλία του Κωνσταντίνου Βήτα, στις 4 Νοεμβρίου, την αφιερωμένη στον Μάνο Χατζιδάκι.

TIFF MOMENTS

Get the best out of
your cinema equipment

dcinex
digitized more
than 8.000 screens
across Europe

dcinex
exhibitor services

dcinex helps cinema owners focusing on their audience by ensuring maximum equipment reliability through:

- Equipment selection, sales and financing
- Installation and on-site maintenance
- Multi-lingual customer support
- Online equipment monitoring

Products supported include:

- Projection systems
- Theater Management Systems
- Sound equipment
- Digital signage
- POS systems
- Seats, screens and consumables

dcinex headquarter
Le Pôle Image de Liège
Rue de Mulhouse, 36
B-4020 Liège - Belgium
☎ +32 4 364 12 00
✉ cinema@dcinex.com

Your local contact:
Gregory Stavropoulos
Mobile: +30 6945 294208
Tel: +30 210 3831429
Fax: +30 210 3842724
E-mail 1: gs@pmpe.gr
E-mail 2: greece@dcinex.com

www.dcinex.com

dcinex, moving your movies !

AUSTRIA - BELARUS - BELGIUM - CROATIA - CZECH REPUBLIC - FRANCE - GERMANY - HUNGARY - ITALY - NETHERLANDS - POLAND - ROMANIA - RUSSIA - SPAIN - UNITED KINGDOM

BEER
Delphi

Η Delphi είναι μια μεσογειακή μπίρα, ξανθιά, διπλοζύμη, και φυσικά θολή. Έχει χαρακτηριστική γεύση, ιδιαίτερα αρωματική, με ελαφριά επίγευση, πικρή αλλά ευχάριστη, που συνοδεύεται από ένα αίσθημα φρέσκιας βύνης. Κυριαρχούν τα αρώματα της ακακίας και του άνθους πορτοκαλιάς σε ισορροπία με το λεπτό άρωμα λυκίσκου.

ΕΛΙΕΗ Α.Ε.
25^η Μαρτίου 12, 14123 Λυκόβρυση Αττικής,
Τ. +30 210 8003325, +30 6945 974381
www.delphibeer.gr

protagon-gr

ιστορίες για να σκεφτόμαστε διαφορετικά

TV5MONDE
 Η μεγαλύτερη κινηματογραφική
 αίθουσα γαλλικής γλώσσας
 στον κόσμο

«Το κερασάκι στην τούρτα», μια ταινία της Λάουρα Μοράντε, προβολή στις 3/11 στις 1:41 π.μ. και στις 5/11 στις 7:30 μ.μ.

**'Εξι μεγάλες κινηματογραφικές προβολές την
 εβδομάδα στο TV5MONDE**

Περισσότερες πληροφορίες για τα προγράμματα μας θα βρείτε :

www.tv5monde.com

**UN MONDE, DES MONDES,
 TV5MONDE**

**WHEN SHOOTING ENDS
 GRAAL BEGINS**

DIGITAL INTERMEDIATE
 FILM SCANNING
 COLOR GRADING
 COMPOSITING-VFX
 3D VISUALIZATION
 FILM RECORDING
 3D DCP MASTERING-STEREOSCOPIC
 DIGITAL PRINTS
 FILM RESTORATION
 SOUND EDITING-MIXING
 OFF-ON LINE EDITING
 ENCODING
 DVD AUTHORIZING

"Without the award from Thessaloniki I don't know how we could have finished the film. Working with Graal was a dream come true for us. I hope to collaborate with Graal on all my future projects."
 Annemarie Jacir, director, *When I Saw You*

**Graal is the main
 Agora Awards Sponsor**

ΦΕΣΤΙΒΑΛ
 ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
www.filmfestival.gr

www.graal.gr

Graal Post Production House Graal

www.facebook.com/attrativo www.attrativo.gr

EN LOVE

attr@ttivo
 the alternative choice

Το παράξενο χρώμα που έχουν τα δάκρυα του κορμιού σου

ΗΜΕΡΑ ΓΑΛΛΟΦΩΝΙΑΣ

Εδώ και χρόνια, το γαλλικό σινεμά έχει τη δική του γιορτή στη διάρκεια του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, μέσα από την Ημέρα Γαλλοφωνίας. Οι ανεξάρτητες φωνές του γαλλικού κινηματογράφου προσκαλούν το κοινό να ανακαλύψει ταινίες, οι οποίες, μακριά από κλισέ και στερεότυπα, αποτυπώνουν την πιο τολμηρή, πρωτότυπη, αιχμηρή εικόνα της σύγχρονης γαλλικής κινηματογραφίας. Ειδικότερα φέτος, τα αφιερώματα του 54ου Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης στον Αλέν Γκιροντί και την Κλερ Σιμόν φέρνουν στο προσκήνιο δύο Γάλλους δημιουργούς που δίνουν ένα πολύ προσωπικό στίγμα μέσα στο χάρτη του παγκόσμιου σινεμά. Και οι δυο σκηνοθέτες θα παρουσιάσουν το έργο τους στο κοινό, την Παρασκευή 8 Νοεμβρίου, κατά τον εορτασμό της Ημέρας Γαλλοφωνίας στο Φεστιβάλ. Ανακαλύψτε τη φιλομορφία των Γκιροντί και Σιμόν, αλλά και τις ταινίες *Το παράξενο χρώμα που έχουν τα δάκρυα του κορμιού σου* των Ελέν Κατέτ και Μπρυνό Φορζανί και *Η καλή ζωή του Ζαν Ντενιζό*.

Οι ταινίες:

Τα γραφεία του Θεού / God's Offices (13.00, Ολύμπιον)

Διαφορετικά, ναι / A Foreign Body (17.00, Παύλος Ζάννας) και

Gare du Nord της Κλερ Σιμόν (20.15, Ολύμπιον),

Ο άγνωστος της λίμνης / Stranger by the Lake (23.00, Ολύμπιον),

Λιακάδα για τους απατεώνες / Sunshine for the Scoundrels και

Αυτό το παλιό όνειρο που σαλεύει / That Old Dream That Moves

(17.00, Τώνια Μαρκετάκη) του Αλέν Γκιροντί

Η καλή ζωή / The Good Life του Ζαν Ντενιζό (19.45, Παύλος Ζάννας)

Το παράξενο χρώμα που έχουν τα δάκρυα του κορμιού σου / The Strange color

of Your Body's Tears των Ελέν Κατέτ και Μπρυνό Φορζανί (15.00, Τώνια Μαρκετάκη).

Σε συνδιοργάνωση από το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, το γαλλόφωνο κανάλι TV5 MONDE, το Γαλλικό Ινστιτούτο Ελλάδος, το Γαλλικό Ινστιτούτο Θεσσαλονίκης και την Unifrance.

TV5MONDE

**ΟΙΝΟΙ
ΒΟΡΕΙΟΥ
ΕΛΛΑΔΟΣ**

**Οίνοι Βορείου Ελλάδος
Χορηγός Οίνων στο 54ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης**

Γραφεία: Γιαννιτσών 90, 54 627 Θεσσαλονίκη, Τ: 2310 281 617, F: 2310 281 619, E: info@wineroads.gr
www.winesofnorthgreece.gr, www.wineroads.gr, www.facebook.com/winesofnorthgreece
[@Wines_ofNorthGR](https://twitter.com/Wines_ofNorthGR), [wines_of_north_greece](https://www.instagram.com/wines_of_north_greece)

ΤΑΙΝΙΕΣ
ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ
ΑΙΘΟΥΣΕΣ

FLIX.GR
100% ΣΙΝΕΜΑ

CINEMA À LA CARTE

by Lilly Papagianni

- Two French filmmakers are being celebrated during the 54th TIFF with tributes to their work. Equally fascinating, **Alain Guiraudie**, with his unique, quirky take on the queer genre, and **Claire Simon**, her radiant cinema focusing on everyday human stories, could not be more different. Both Guiraudie and Simon will be in Thessaloniki to present their films and meet the press.
- **Valeria Golino** visits Thessaloniki for the screening of her directorial debut, **Miele**, an Italian and French co-production. The actress shows a deft and assured hand behind the camera, directing the story of a woman who assists the terminally ill to end their lives. Miele is eligible for a LUX prize, along with the films **The Broken Circle Breakdown** by Felix van Groeningen (Belgium/Netherlands) and **The Selfish Giant** by Clio Barnard (UK). The LUX prize was established by the European Parliament in 2007 as a way to support cinema and filmmakers, and in particular those works that deal

with significant social and political issues of the continent.

- The **Agora Industry** of the Thessaloniki Film Festival is wide open for business, as the **Crossroads** co-production forum is well under way, with 16 projects competing for their perfect match in the form of producers, distributors and sales agents. The closed sessions of the **Agora Works in Progress** (November 7th) will give the opportunity to 10 films to win a post-production deal, while 2 more will be presented out of competition.

IN THEIR OWN WORDS:

Mariana Rondon, *Bad Hair* – International Competition
Bad Hair is the intimate story of a nine-year old child's initiation to life and his difficult journey marked by intolerance. I want to talk about intolerance in a social context that is riddled with dogmas, that

doesn't embrace otherness and where public affairs extend to the private life of its inhabitants, highlighting their differences, be they social, political or sexual.

Yiannis Sakaridis, *Wild Duck* – International Competition

Everything happening right now in Greece is informed by these troubled times. We are going through tremendous changes and it will take some time for them to sink in. Within this climate of devaluation of human dignity, polarization, hysteria and silent genocide, cinema has a great responsibility and is facing a great challenge.

Annemarie Jacir, *When I Saw You* – Open Horizons

From the beginning, Greece and the Thessaloniki Film Festival have been a major source of support. We presented the film in the Works in Progress section. When we won, it was like a dream come true. We came to Athens to stay for two months and ended up staying six! We say now that Greece is our second home. I am always so moved when I think how a broke country was so generous and managed to save

a broke film like ours, coming from another broke country!

Deniz Akcay Katiksiz, *Nobody's Home* – Balkan Survey

I think the most difficult thing for me was to decide that I would direct the film. As a scriptwriter I used to work by myself and it really is an "isolated" job; being on the set was a whole different experience for me. When you write, you have all the time to reconsider your job again and again. I worked with the actors every single day for 2,5 months before the shooting. We rehearsed almost every scene until I felt secure and satisfied.

DON'T MISS IT!

Meet 'n' Mingle Party, Wednesday 6/11, Pastaflora Darling!, 22:00 (free entrance)

A party especially organized for the festival guests to interact... outside the dark screening rooms!

Fanfara Transilvania concert, 7/11, Warehouse C, 22:00 (free entrance)

Brass band Fanfara Transilvania combines elements from the music of Transylvania and Moldova with jazz, punk and other styles, creating a distinctive and fun sound.

54th THESSALONIKI
INTERNATIONAL
FILM FESTIVAL

SPONSOR OF THE AUDIENCE AWARDS

TASTE THE MOMENT

facebook.com/FischerBeerGreece

Fischer
PILSENER BEER

Απολαύστε υπεύθυνα

Η Δημόσια Τηλεόραση
παρουσιάζει...

54[☀]

ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

www.filmfestival.gr

01-10.11.2013

Η στηρίζει
τον κινηματογράφο!

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΧΟΡΗΓΟΣ & ΧΟΡΗΓΟΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ